

Handwritten text on the spine in brown ink, including the word "Liber" and other illegible characters.

Small label on the spine with the word "LIBER" printed on it.

Ed. 208 / B5

A) Pyralis cecis

not 24-6)

SYLLEPSIS Classica

AUTORUM

Cum ab EPILOGISMO .n.
CHRONOLOG. DISSENTIENTIUM,
Tum cum Eod. CONSENTIENTIUM. illeic
una cum Argumentor. Principalior. eund.
impugnantium Appositione, heic una
cum solidæ Eorund. CONFU-
TATIONIS' Oppo-
sitione.

INTERVALLO SECUNDO
TEMPORIS INANIS ÆTATIS
PRIORIS MUNDI
VETERIS

ως ος νεοπια

ADIUNCTA.

OLSNE SILESIIORUM.

Prælo Bößemesseriano.

M. DC. VIII.

Nobilissimis, Clarissimis & Consultissimis Viris;

Dñ. CHRISTOPHORO RADTMANO

J. U. Doctori, & celeberrimæ Reip. Vratislaviensis Syndico, ac Elect. & Marchion. Brandenburg. & Princip. Lignic. & Brig. Consiliario, Domino in Catharin. &c.

Nec non.

Dñ. CHRISTOPHORO HENSCHERO

J. U. Doctori, itidem Reip. Vratislaviensis Syndico ac Ducatus ejusd. Pro-Cancellario, &c.

Dominis & Fautorib. s. colendissimis S.

JTà, Nobiliss. Clarissimi & Consultissimi Viri; Res se habet Chronologica, ut dubia passim & incerta appareat, tamen etsi per SE, (quippè q̄ Arithmetica operatione perficitur) firma sit & vera Historiar. temporum numeris disposita. Scientia. Scriptorib. namq; aut necessarijs Requisitis non satis instructis, aut Historicis ipsis eadem eod. modò referentib. falsò reconciliatis, aut alijs Notandi & Componendi rationib. alijs insistentib. &c. ACCIDIT ut Discrepantiâ Chronologor. hinc inde obortâ manca ipsa & incerta habita in Reb. gestis Veritatem memoriæ prodere non videatur. Proindè Ego quidè in hoc Speculo Chronologico in id, quantum potui, incubui, ut nò solùm Articulos passim eminentiores firmis Notationis ac Cõpositionis sive Syntheseos, qb. cõjunctim Chronologiæ tela absolvitur, Rationib. haud parvò negotiò cõmunirem, verùm etiã ab Epilogismis nostris Dissidentium primùm Catalogum Classib. singulatim constitutis, unà, cum qbusdam argumentis eor. nos oppugnantib. apponerem; Deindè v. ne talib. destitui prorsus videremur, Nobiscũ Sentientium Classicum quand. Seriem unà cum Confutatione illor. ex Recta Ratione deprõta opponerem, quò & balbucinantium lapsu demonstratò achyron illud opinionũ diversar. caderet; nostra v. detectis, qb. illæ vestitæ prostarent, caducis, invictã q. fidem mereretur. Sunt .n. in hac Structura cardines qdam, quor. tuta nisi ponatur versura facilè ea tota corrui. Ejusmodi sunt Diluvij Principium & Finis, Natalis in primis ABRAMI, & 430 Annor. Peregrinationis Ischraëliticæ, INITIUM, pro quib. Dissidentium Synathræsi edere Syntexin & opus & labor est. Vobis igitur, Consultissimi VIRI, qui lites dijudicare soletis, hanc & Auctorum & Rationum Syllepsin, offero & dedico, ut qui causã ceciderit, pro quiete fortè vestra per Rempublicã concessa dispiciatis, meq. labori insistentem tueamini. Excipite, quæso, Hanc benevoli Opus Chronologistaicũ perficiendi operam juvate, me amate, & Valet! Dab. ex Museo nostro Namijslav. X V I. Cal. Xbr. An. Ch. M. DC. V III.

Nobilit. & Excel. Urr.

Observantiss.

JACOB. GÜNTHERUS ZÜLCHOVIUS

Ph. M. Philomathemat.

DISSENTIUNT

A B

Epilogismo .n. Chronolog.

I. **J**N DILUVII JNITIO & FINE; præter illos, qui in Fine INTERVALLI antecedentis à Nobis nominati sunt; Ioh. Funccius & L. Krentzheimius in Chronolog. s. & Observationib. Chronologicis, itèm Nicol. Raimar. Urs. de Tempore Ultimi Diei; qui jnitium DILUVII ponunt in An. 1657. Finem v. in An. M. 1658. Joh. Func. in commentario suo hæc habet rationis s. argumenta. I. Quòd certissimum sit in S. Lit. & Regula infallibilis, quòd Ubiq; Añor. numerus ponitur, ijsq; Menses & Dies Mensis adijciuntur, ibi Sermo de annis completis accipiendus sit. Itaq; cum Scriptura dicat, An. 600 Vitæ Noacchi, mense secundo, septimo decimo die mensis, rupti sunt in ipsa die omnes fontes, &c. Colligit manifestè indicari Diluvium venisse Anno sexcentesimo primo Noacchi currente, quasi Astronomū egerit Moses. II. Quòd c. 7. Gen. v. 6. dicitur. Eratq; Noacchus sexcentorum añor. cum Diluvij aque inundarunt super Terram. L. Krentzheim eandem Regulam excipit in Observat. Chronol. eamq; probat ex añis Obitus Patrum. quòd scil. ex collectione Annorum Generationis & Annor. Obitus certam Vitæ Summam colligit. Adfert autem hîc & alias rationes. I. Quòd in Historia Diluvij mentio fiat 40. dierū & 150 dier. nec nō & Mensiū Septimi & Decimi. quasi integrâ numeratione Tempora Perfecta hæc Exempla referant. II. Quòd Methuschalacch⁹ antè Diluvium aliquot dieb. mortuus sit. Cum esset natus Anno ætatis Adami 687 completo; vixissetq; 969 annos completos. Undè Summa

Lib. 7.
c. 1. & s.

Gen. 7.
v. 17.
& ult.

A 2

produ-

Gen 7. producit annos 1656 completos, & sequitur Mensem secundum, quo venit Diluvium ad sequentem annu 1657 pertinere. III. Quod Moses scribit Noacchum fuisse Filvium sexcentorum annor. cum Aqua Diluvij inundarent super Terram, quo manifeste doceatur, Noacchu ante Diluvium complevisse annos atatis 600 integros.

Observ. II. De ANNI TEMPORE, quo factum sit
Chron. Diluvium sic nos impugnans Krentzheim.
lib. 1. c. 5.

I. Quo more Gens Iudæa & Moses in reliquis Historiæ libris numerat Menses, eod. & in Historia D I L U V I I cum Menses ordinare credibile est. At Gens & Moses ipse in reliquis libris numerat Menses à Nisan. Ergo & in Historia D I L U V I I.

II. Nullibi in Sacra Historia ducitur Numerus Mensiu à Thisri. aut ubiq. à Nisan. Ergo nec heic à Tischri, sed à Nisan ducendus est. Et per consequens Mensis Secundus quo sit Principium D I L U V I I & Exitus ex Arca seu Finis D I L U V I I est Secundus à Nisan.

lib. 16. c. 25. III. Quo Tempore Olea germinat, eod. ramum Oleæ columba emissa reportavit. At Olea paulo ante Solstitium vel circa Solstitium germinat. nam paulo post illud floret teste Plinio. Ergo circa Solstitium & non in Autumno ex Arca Diluvij emissa columba est, & per consequens nec in Autumno fuit Diluvium.

III. IN GENEALOGIA ARPHASCHAD. & SCHELACCHI, &c.

1. Biblia 70 INTERPRETUM, quæ habent; Arphachschad genuit Kainan, Kainan genuit Schelacch. (pretes.
2. Vulgata D. Lucae Evangelistæ Versio, idem repetens secundum Inter.
Cap. 3. 3. Marianus Scorus, Theologus, Mathematicus, Poëta, Philosophus &
ψ. 36. Historicus Clarissimus, Monachus Fuldenfis, qui floruit circa Annu Christi 1087. Hic quoq. inter Arphachschad. Filium Schemi & Schelacchum filium Arphachschadi inserit Kainan quasi Filium illius & hujus Patrem. Præterdit v. hac in re. Evangelicæ Veritatis autoritatem, quæ 70. Interpretum Translationem videtur approbare.

IV. IN ANNIS Nativitatis ARPHACHSCHADI, SCHELACCHI, EBERI, PELEGI, REHU, Serug, &c.

I. J. Funccius in Chronolog. ad an. j. nostram supputat. superans propter Diluvij irruentis translationem in An. M. 1657 & finis ejusd. in 1658.

II. D. David Chytræus in Chron. III. Gu. Perkinsus in Digesto Biblior. ad an. i. min^o supputas ex Notatione Nativitat. Arphachschadi in An M 1658 de qua Vide supra. IV. Nic. Raym. Ursus Tract. de Fine M. in tante.

V. In

V. Jn SEPARATIONE DIVISIONIS Terra &
DISPERSIONIS Populi cum Ædificatione Urbis
& Turris Babel - Qui intervallum Ponunt Añor. XXX.

I. Abr. Bucholcer. in Indice Chronologico. II. L. Krentzh. in Chron:
& Observat. Chronolog. Hi. n. conjungunt Partitionem Terræ cum Turri &
Conuisione Linguar ac Dispersione Gentium. Licet præterea Regnum Nim-
rodi nobiscum seponant in an. seq. 30 juxta Berosum.

VI. Jn JNITIIS MONARCHIÆ ASSYRIOR.
& REGNI NIMRODI, quo ad Años Mundi notand.

I. Berosus. quatenus Regnū Babylonicum Orditur ab egressu Noacchi ex J. Func.
Arca. II. Eusebius. Vide lat. ap. L. Krentzh. Obser. Chron. lib. 2. c. 2. §. 2. Chr. f. r.

VII. Jn Definitione DEMOCRATIÆ & MO-
NARCHIÆ Babylonicæ.

BEROSUS. qui Nimrodum assumtō Filiō Jove Belo cum Colonijs suratū
Rituales Jovis Sacerdotis statim cum Populo scribit venisse in Campū Schin-
nehhar tanquām Ducem & Designatorem Urbis; contra Scripturam S.

VIII. Jn ANNIS Regni NIMRODI & Initij
BELI Successoris.

Abr. Bucholcer. BELI Regnum incoans ab An. 1843. annos Nimrodi ad
Belum 56 incompletè sumens.

IX. Jn Annis à DILUVIO ad NINUM.

M. Aur. Cassiodorus. ponens annos 899. cum sint tantum an. 250.

X. Jn Annis Regni BELI ad NINUM.

I. Eusebius in Præfat. Chronol. II. D. Augustin. III. Ab Buchol. in
Indice. IV. L. Krentzh. Obser. Chron. l. 3. c. 1. §. 3.

XI. Jn Tempore Cchamesenui seu Zorastis cœsi.

I. Diodorus. II. Justinus. III. Orosius. Qui necem illius ascribunt
Nino Patri Ninie. IV. Val. Müncer. in Chronograph. ætat. secunda.

XII. Jn NATALI ABRAMI. jtem Sarai. ET HINC
DEDUCTA TEMPORIS CONTINUITATE.

I. Philo Jud. à Diluvio ad Nat. Abr. numerans 292.
II. Josephus Historicus totidem numerans lib. 1. cap 5.
III. Orosius in an. 43. Nini. h. e. ætat. Theracch. 70.
IV. LXX. Interpretes in An. à Diluv. 1072:
V. Rabbi Salomon. Vide Luth. Enar. Gen. cap. 11.
VI. Eusebius in Chronolog. ab Adamo ad Noacch. Colligens An. 942.
scilicet annum 51. ætat. Abræ copulans cum 41 Jubilæo Mundi, Annos 50.

Vide L.
Krétzh.
Obf. l. r.
cap. i.

In Chro.
& Enar.
in Gen.
c. 11. in
Pr. part.
post. itē.
c. 22.
vid. Reg.
Cōcord.
in Enar.
Gen.

pro Iubilæo uno numerando. Itē annū promissionis repetitæ 425 copulans cum Iubilæi quinquagesimi Principio; sicq; Natal. Abræ in 70 æt. Teracchi & 43 Nini, 22 Europis & 1 Dinastiæ XVI. Ægypt. q̄ est Thebæor. referens.

VII. Nicephor⁹ in An. à Diluv. 1082. dissentiens ab omnib; à Nob. an. 729.

VIII. Jsidorus Hispan. Episc. Hispal. in An. M. 3184. ponens N. Abræ nostrā supput. superans annis 1175.

IX. Marian. Scotus ponens N. Abr. in An. 522. à Diluvio.

X. Beda p̄sbiter ut Philo & Eusebius años 292 à Dil. ad N. Ab. numerās.

XI. M. Lutherus Mosen in Chronologia studiō omisisse 60 años propter extremum Diem commentans, quò Abramum migrasse ex Haran demortuò ibi jam Patre Scriptura affirmare videatur: Quippè qui concedens Abramū non primogenitum sed natu minimum fuisse Conciliationis Regulā positā Verbum Vaijōlet exponendum esse vult p̄ plusquā perfectū, Et GENUERAT, q̄ d. Moses, Teracchum cum VIXISSET annos 70 jam tūm genuisse Abramū, Nacchoem & Haranem. Ut sensus sit antè 70 ætat. eum genuisse Filios donec 70 gigneret Abramum.

XII. Theodor Bibliander eod. m. XIII. Gilbert. Genebrard⁹ eod. m.

XIV. Philip. Melanthon in Chronolog. Car. juxtā Philon.

XV. Sulpitius Severus in Hist. sacr. secutus ferè LXX. Interp.

XVI. J. Func. in Chron. in An. M. 1950 pon. N. A. XVII. Abr. Buchole.

in Isagog. & ind. Chron. Nat. Abr. pon. in An. M. 1949. Sarai in An. M. 1959.

XVIII. D. Chytræus in An. M. 1948. XIX. Gerhardus Mercator Math.

Historic. & Chosmographus. XX. Gu. Santphurd de Conser. Ecclesiæ.

XXI. Gu. Perkinsus in Digesto Biblior. XXII. L. Krentheim à Diluvio

ad Nat. Abrami cum plurib; p̄dictis colligens an. 292. statuensq; Abramum natum an. 70 ætat. Teracchi.

Quotquot v. 70 annō ætat. Teracchi Abramum natum esse statuunt, his potissimum nituntur argumentis.

Primum. Quòd Scriptura expressè Nativitatē Abrahæ cum 70 Theracchi copulet.

Gen. 11.
v. 20.

II. Quòd Philo & Josephus antiquissimi Scriptores suffragentur, quos Eusebius & Beda & alij sequantur.

A. Buch.
L. Crétz.

III. Quòd pleriq; Patres à Diluvio, deficiente jam Hominum ætate, Filios genuerint circā annum ætat. 30.

IV. Quòd ex S. Biblijs non possit confirmari, quòd Deus Abramum vocarit statim post Obitum Teracchi nullā interposita morā. Quòd potuissent aliquot anni Teracchi Obitum & Abrami vocationem intercedere, ut hac ratione ne quidē annus 130 Teracch assignari possit Nativitati Abrahæ, obstante eò, quòd migrare potuisset Abram annis aliquot à morte Teracchi decursis.

V. Potius ad primum Mandatum DEO Abramum obtemperasse sinè mora, quòd hoc fuerit pietatis ipsius, &c.

VI. Potuisse omitti Septuagesimi anni consignationem, nisi indè annor. Mundi & Ætatis Abrahæ supputatio colligenda esset.

VII. Sequi-

VII. Sequi Hiatū in continuatione Añor. M. è Mose deducenda añò 130 in textu non expressè positò, ut metuit Ab. Bucholc. &c. Oportere igitur certum & fixum esse Principium Añi 75 ætat Abr. cum ab illo dependeat hæc continuatio quæ desinit in Jacobo. L: Krentzheim

VIII. Reliquor: Patriarchar: annos natales assignasse Mosen; ergo nec solius Abræ subticuisse

IX. Absurdè sic poni à Mose annos majores ignotò primò sive Natali. A: B: aut operosâ ratiocinatione producendò. L. K. Gu. Perkinsus.

X. Abramum postea Miraculum ducere ex se centenario nasci filium, ergò quom. ipse gigni potuerit anno patris 130?

XI. Veterem Ecclesiam; Augustinum (de Civ. DEI lib: 16. cap: 15.) Bedam, Josephum, Isidorum Hispalensem Orig: lib: 5. sic sentire

XII. Objiciat etiam quis. Mandatum ad Abramū Gen: 12. v. 1. Contingere, ut discedat ex Patria sua MīmolaHò, & discessisse eum cum esset annor. 75 statim mandato obtemperantem.

Ad Locum D. Stephani pro confirmatione nostræ

sententiæ adductum sic inferunt.

J. Examinanda esse Acta Ap. ad Genesin, utp. Originalem Historiæ descriptionem continentem Chronologiam apertam, non Genesin ad Acta.

I. Esse aut sphalma graphicum aut opinionem communem vulgi, quasi putarint Judæi tum temporis, Abramum amore Parentis mansisse in Ccharan, donec moreretur.

III. Stephanum Urbem Chaldæor. nominare Urbem Mesopotamiæ, & Jacobum transtulisse in Ægyptum animas 75 scribere pro 70, de quib. Moses. Sicq; sphalma sive errorem potius probant & fidem orationi adimunt.

IV. Sanctum Virum non texere ibi Chronologiam, &c: sed tantum repetere summam Historiæ de Vocatione Abrami & de restrictione Promissionis de Messia Venturo ad ipsius Posteritatem, &c: Præferendam igitur esse Originalem annotationem. L: Krentzh. Obser.

V. Ex Augustino. Duplicem esse Professionem Abræ ex Ccharan in Canaan; alteram antè Mortem Patris, potius ad peregrinationem quam ad habitationem, alteram ad collocationem & fixam habitationem in Canaan; & tantum de hac ultima loqui Stephanum Vocabulo *μετάκλιση* usus, eam sc. factam esse post Mortem Patris Teracch.

VJ. Ex Eod. Fieri orationem Stephani per Anticipationem temporis, quâ Mortem Teracchi antè Vocationem Abrami & Exitum ex Ccharan describi existimant.

VII. Ex Eod. *μετάκλιση* nō simpliciter ibi significare finalem aliquam perfectâ peregrinatione Collocationem. Q. d. Stephanus, postquam mortuus est ejus Pater (non exijt de Charra sed) heic eum collocavit, ut loquitur Augustinus.

VIII. Vocabulum *μετάκλιση* non ad tempus exitus ex Charris, sed ad ultima Vitæ Abrami tempora referendum esse. Quod scil. antè Mortem quidem Tharæ in Canaan fuerit Abraham sed quia vivente Patre alligatus quodam

Gu:
Perk.
L: Kre.

quodam modo esset Filius paternæ domui ob pietatem & bonam erga suos affectionem atq; hereditatis expectationem, Charras aliquando (ut credibile sit, tametsi non sit scriptum) grandævi Patris se contulerit. Mortuô v. Patre liber & solutus Charris valedixerit, & in ea Terra, quam DEUS promiserat, habitare decreverit omni suâ Substantiâ eò TRANSLATA. Opinio est D. Thadæi Duni Corbacensis. Referente Angelo cratore in prodromo Chr.

IX. Cum dicit Stephanus *μετ' ἀποθανεῖν τὸν πατέρα*, Vocem *μετ'* nō significare pōst sed circā vel sub, ut sit sensus. quod suo mortem Patris vel circā mortem h. e. ingravescente ætate ejus profectus sit. Idq; Exemplô Salathielis *μετὰ τὴν μετοικεσίαν βαβυλῶνος* geniti ex Evang. Matth. probari posse existimatur. Jtēm ex Actis; ubi Apostolus narrat Israëlitis ex Ægypto ductis Terram Canaan esse distributam (*Ἐμετὰ ταῦτα αἷς*) & pōstea circiter 450 annis datos ipsis esse Judices usq; ad Samuelem. Hic *μετὰ ταῦτα* volunt significare circā vel secundū vel per hæc (scil. tempora) assumtis sc. antecedentib. itā ut Moses & Josua ex Antecedentibus Temporib. huc assumantur q. & ipsi Judices sint. aliās nisi hoc fiat Numerū Judicum videl. Annor. 450 non haberi in Annis Judicum, cum ibi saltē sint à Distributione Terræ anni 349, nec videri in Actis esse *σφάλμα γραφικόν*. Est Opinio hæc Dan. Angelocratoris. Probat a. Mosē & Josuam etiam fuisse Judices; & proindē ab His, non v. à Distributa Terra Canaan Annos Judicū esse numerandos. Mosē egisse Judicem probat ex Exodo per Responsonem Mosi ad Jethronem Socerum. Convenit ad me (populus) ad sciscitandum Oraculum. Si quod est ejus negotium, ad me venit. ego eor. lites dijudico, divinaq. instituta & Leges aperio. Jtēm ex Actis. Sequenti die conspectus est illis litigantibus, & redegit eos in concordiam, dicens. Viri, Fratres estis, cur vos invicem læditis? Josuam probat fuisse Judicem, eò quod præfuerit, quod sapiens fuerit, & quod Moses imposuerit ei manus, ut parerent ei Israëlitæ.

Ad argumentum, quod à collatione Schemi Filij Noacchi & Abrami, Filij Teracchi inter se postea sumetur.

Gen: 5. *ψ. ult.* Dn. L. Krentzheim post Augustinum respondet, esse dissimilitudinem in Exemplis, Noacchi incipientis gignere filios, Schem Ccham. Japhech. anno 500 ætatis suæ, & Teracchi anno 70 ætat. gignentis filios Abram, Nacchor & Haran. Dissimilitudinem a. demonstrat I. quod in Annos 500 Noacchi gignere liberos incipientis desinat Chronologia Temporum, & transferatur indē ad annos ætatis ejus 600 & 601, propter memorabilem eventum Diluvij, cujus exemplum DEUS voluit esse notum omni posteritati. At in Anno 70 Teracchi continuetur Chronologia Temporum usq; ad Jacobum Patriarcham; ratio, quod Annus ætat. Abrahami centesimus, quo genuit Isaacum, expressè notetur Gen. 21. Jtēm Isaaci 60, quo genuit Jacobum & Esauum Gen. 25. II. Quod per Generationem liberor. Noacchi Genealogia Christi continuetur tantū per lineam rectam sicut ap. Matthæū & Lucam recitatur, sinē Temporis & annor. annexa Notatione; demū v. pōst Diluviū redintegretur temporū Series per copulam Biennij quo Schem natus annos 100 genuit Arphachschad, ut indē fiat continuatio per annos Generationum Patrum, ut habeatur Genealogia Christi usq; ad Jacobum Patri-

Patriarcham, à quo rursus saltè per lineam rectam continetur usq; ad Christum. At in Generatione Liberor. Teracch. Genealogia Christi continetur ad eund. terminum unà cum Chronologia & certa Tempor. Notatione.

Horum Omnium Confutationem Consensus Rectæ Rationis singularim suppeditabit infra.

XIII. JN DIRECTIONE ANNOR. 75 ABRAMI
jtem 76 gignentis Jsmael; jtem 99 circumcisi
ejusd. & 13 Jsmaëlis Gen. 16. & 17.

L. Krentzh. qui hos annos vult haberi pro completis, propterea quòd Hagar juncta est Abramo Año Peregrinationis completo, Mikkez 'æser schanim, quò putat omnes illos annos referendos esse.

Obfer.
Chron.
lib. 6.
§. 1.

XIV. JN VOCATIONE & PROFECTIONE
ABRAMI ex CCHARAN ac facta PROMISSIONE
de CHRISTO ad an. 60.

I. Phil. Melanth. in Chronol. post mortem Noacchi numerans annos 16. malè etiam profectioes quar. altera fuit ex Ur, altera ex Ccharan confundens in An. M. 2023.

II. J. Funcc. in Chronol. III. Abr. Bucholc. in Ind: Chronolog.

IV. Gu. Perkins. in Dig. Bibl. V. D. Chytræ in Chr. & Dom. xx p. Tr.

VI. Val. Müncer in Chron. VII. Mich. Eyzinger. in Histor. præteriti temp. sub finem.

XV. JN JNITIO Annor. 430. PEREGRINATIONIS
Filior. Jsrael.

I. Judæor. Supputatio hor. annor. Initium refer. in 70 ætat. Abræ. II. Ph. Melanth. Chron: Carion. (Niniam) Nini Filium in Babylone Monarchan faciens. III. Gilb. Genebrardus, qui urget textus. Affligent eos 400 annis. & ; Habitatio Filior. Jsrael, quâ manserunt in Ægypto fuerunt 430 anni, &c. quib. conatur evincere Principium hor. annor. sumendum esse non à profectioe Abræ, sed à Descensu Jacobi in Ægyptum. IV. Thad. Dunus, referente Dan. Angelocratore in prodromo insuper adducens ex N. T. Erit Semen tuum inquilinum, &c. Et premetur annis 400, item *Ἐξ ἡμερῶν προκεκυρωμένων*, &c. Lex q̄ post an. 430. cœpit, non irritam facit adjiciens & dubium ex Exod 6. Ubi anni Levi, Filij ejus & Nepotis memorantur expressè, quib. conferendis se torquet.

Gen. 15.
Exo. 12.

Act. 7.
Gal. 3.

XVI. Jn Distantia PROMISSIONIS factæ ac profectio-
nis ex Ccharan à Fine DILUVII.

I. M. Lutherus in Supp. privata nostrâ minor est annis 61, habens Distant. à Diluv. an. 367.

B

II. Dav.

Introd.
Ephem.
part. 1.
cap. 1.
Lib. 1.
cap. 1.

II. Dav. Origan. Intervallum hor. ponens Itid. 367. Cum nostra Supput. præbeat annos 427. (propè completos; propter perfectionem Biennij Nativitatis Arphachschadi post Diluvium initiò Epilogismi assumtam) vel 428 jara incoatione numeri primùm facta.

III. L. Krentzheim. in Observationib. Chronologicis.

XVII. In Tempore CIRCUMCISIONIS & Conflagrationis Sodomæ, &c.

I. Ph. Mel. Chron. Carion. II. Gu. Perkinsus in Digesto Bibliorum.

XVIII. In Digestione. 1. Residentiæ Abrami in Canaan, & 2. Migrationis inde in Ægyptum. 3. Itèm Reditus ejus cum Lot in Canaan & Promissionis Repetitæ.

In digest.
Biblior.

Gu. Perkins. Qui priora duo conjungit Uno in Anno, quæ nos subsequenter annis distinximus; & 3. Reditum ex Ægypto ejus. cum Lot & Repetitam promissionem in sextum post annum differt.

SUBSCRIBUNT & astipulantur

Epilogismo .n. Chronolog.

I. IN INITIO & FINE DILUVII.

I. Recta Ratio ex Scriptura. S. suprâ de Diluvio adducta.

Contraria .n. rationes facile refutari possunt.

I. **J**oh. Funccio Regula sua ex Scriptura declaranda, & probanda erat prius, quàm eam certissimam pronunciaret.

2. Repugnat illi Regulæ Hebræa loquedi ratio in fontibus admittâ, de qua vide suprâ Rationes Syntheseos in Geneologia cap. 5. Genes.

3. Contrarium liquidissime monstrat Scriptura. Gen: cap. 7. v. 11. dr. n. Biscbhnat schesch meoth schanà in Anno sexcentissimi Anni; disertè vides orationem in regimine ut vocant Grammatici positam, in Año Anni. Nec aliter Hebræam linguam edoctus hæc interpretari potest.

potest. Ecquid .n. aliud significaret Bischnat Schanà,
sive in Anno Anni sive in Anno Annorum vitæ Noacch.
quam quod illud Bischnat, in Anno, annum aliquem
currentē referat. Veluti eod. Versu dictio Becchodesch
nō significat mensem præterlapsum sed tūm currentem,
& beschiphga æser jom non significat præterlapsum,
diem 17. sed currentem, unde repetitur lacchódesch
Mensis scilicet de quo dicebatur, secundi concluditurq;
in be-jom hazze, in Die illo ipso. Ac sanè eodem modo
dicitur in Año añorū Vitæ, uti heic & alibi, in Die 17 & ç:
Mensis. Hic dies, istheic Annus, labens. Quin etiã re-
stringitur hic Annus, & dicitur, sexcentorum annorum
annus hoc est, Año sexcentismus, cursum scilicet præ-
sentis Temporis continens. De quibus etiã suprã in
Speculo primi seculi sive primi intervalli monuimus,
cum Ministeriū Noacchi & ç: & porrò D I L U V I U M in-
gruens N O T A R E M U S. Non igitur Astronomicam vel
Mathematicam istam Notationem, cujus calculus com-
pletum semper & præterlapsum tempus sibi proponit,
Moses usurpavit. adeoq; incerta, imò falsa est Regula.
& vulgaris loquēdi ratio apud Historicū acceptanda est.

4. De Oratione vers. 6. cap. 7. Eratq; Noacch 600 an. & ç.
Vide Speculum Intervalli antecedentis Rat. Synthes. 1.
de Genealog. c. 5. Gen. Item Rat. Notat. 2. pro Minister.
Noacchi & Generatione Filiorum ejus. Quin imò mani-
festum est Textum subsequenter v. 11. explicare præce-
dentem v. 6: absolum verò à ratione est orationem se-
quentem per priorem, evidentem per obscuriorem in-
terpretari. Evidentissimus autem est Versus 11. ut modò
demonstravimus, supraq; Rat. Notat. 1. de Ministerio
Noacchi, item Notat. Obitus Methuschalach & irruen-
tis Diluvij monuimus.

5. Dn. Krentzheimio respōdemus ex 1. & 3. Rationib⁹
Syntheseos Libro Generationum. cap. 5. Gen. suprã in

Intervall. i. appositis. i. Mosen non annos suputasse primò, sed historiam Generationis consuetudine & sermonis formâ communi enarasse: sicq; collegisse nõ Arithmeticè sed vulgatâ locutione superadjectâ reliquâ annorum Vitæ summâ post Generationem, Annum Generationis imperfectum integræ numerationi includendo. Non quod indè perfectus fiat Annus Generationis, sed quod hunc annum pro uno ac sic pro certo & uno positum. reliquus annorum numerus certus consecutus sit. 2. Neq; etiã unâ eademq; loquendi ratione utrobq; utitur Moses, sed aliã in annis Generationũ, aliã in annis obitus, ut videre est suprà ex Rationibus nostræ Syntheseos; falsò igitur eãdem ratione diversorum fieret tum additio tum collectio.

Reliquas rationes sic revellimus.

1. In diebus 40. & 150. Diluvij continuata Duratio manifesta est, ut docuim⁹ Ratione Syntheseos prima pro incoatione & Duratione Diluvij in Speculo intervalli primi. in Annis Generationũ idem manifestũ non est, ut docetur Rat. Synth. primâ & secundâ de Genealog. c. 5. Genes. nec in textu Diluvij ingruentis. ubi contrarium dici suprà demonstravimus. De Mensibus Septimo & Decimo Textus est Clarissimus Gen. 8. ̄. 4. & 5. Vatta noach hattebah becchodesch haschschebhhhl beschibhhha hhafer jom lachodesch, &c: & quiescebat Arca in Mense septimo in septimo decimo Mensis super Montem Ararat. & V. 5. Vehammáim hajuhalòch vecchasorim ad hacchodesch hahhesiri beëfiri beacchad hacchodesch niru raschei heharim. Et Aquæ erant ambulando & deficiendo usq; ad Mensem decimum; in Decimo, in primo Mensis istius cernebãtur capita montium. Ecquis clarius loqui posset Mose lingvâ sanctâ his de rebus locutõ. in Mense septimo dicit, profectò non præterlapso, sed currente, in septimo decimo Mensis istius. de quo scilicet illud In usurpabatur. & ̄. 5. hhud hacchodesch inquit, instando futurum, non præterlapsum Mensem innuens decimum: rursus in Decimo scilicet Mense jam incoato; rursus in decimo die hujus Mensis: certè non nisi de incompletis ac currentibus Temporibus cum Mensium tum Dierum hæc possunt intelligi. Quare illis ipsis exemplis ratio nostra numerandi non subvertitur sed confirmatur: neq; ideò sumæ annorum ab initio Mundi adijciendus est añus unus, cum non completus sed incoatus & currens nostra ratione fuerit sexcentessimus ætat. Noæ, quo prætergressò & incoatò sexcentessimò primò egressus est ex Arca.

2. Regulam & Funcci, & Krentzheimij, aut si qui alij pro verâ eam recipiunt, falsam esse antea demonstravimus. Ergò annos ætat. Adamã

Adami 687. nō agnoscimus pro completis juxtā Syntheseos nostræ Regulam omnium primam de Genealogia cap. 5. Gen. quam adduximus etiā in Ratione Synthes. pro Ad Notatione Obitus Methuschalacchi suprā suo in loco: At integrum manet & Nobis Methuschalacchum paulū antē Diluviū diem obijisse juxtā Rationem eandem.

3. Scriptura Gen. 7. ψ. 6. à nostris est partibus. Namq; Vocabulō Ben sive Filij platicum Tempus notari, sive id completum excedat sive, quod usitatissimum, eō minus sit, suprā in Ratione NOTATIONIS pro Ministerio Noacchi, Fabricatione Arcæ & Filiorum ejus generatione ex Versu ult: cap. 5. & ex ipso ψ. 6. c. 7. probavimus. Exemplum planissimum habetur Gen. 17: ψ. 12. ubi &c. Ben Schemonōth jamim Filius 8. dierum jubetur circumcidī eādē Lingvæ S. phrasi. Atq; Circūcisio non facta est elapsō & completō die octavō scilicet Die nono incoato sed in ipso Die octavo currente Levit. 12. ψ. 3. Bejōm haschchemoni & Luc. 1. ψ. 59. *ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ*. Undē Luce meridianā clarius est in hoc ipso tempus completō minus, hoc est, adhuc labens & currens significari & cū illam Rationem Notationis tūm ea quæ paulō antē de Regula J. Funccij *ἀποφαίνως* proposuimus satis superque stabiliri.

11. Josephus Judæus, in quo Collectio annor. ponitur expressē. modō quōd vel Versionis vel scriptionis vitio binarius scribitur pro Unitate, sc. 2656 pro 1656, sicut & in reliquo textu licet animadvertere interdū unitatem interdū nullitatem scriptionis vitio esse appositam. Undē Vitiositas Exemplaris sive numeror. Ab Interprete congestor. manifestō apparet. Quinimō præsumitur heic Consensus Josephi, eō quōd in Annis Vitæ Patrum maxima ex parte eundem cum Scriptura S. conservat numerum.

II. De Anni Tempore, quō factum Diluvium.

Respondem. Dn. Krentzheimio majorem Syllogismi in prima argumentatione falsam esse. Primūm. n. quoad Mosen novā atq; alienam à priore numerandi rationem, quā à Nisan Annus incoatur, esse, adeōq; antē Paschæ institutionem & Egressum Israëlitar. ex Ægypto aliam fuisse probat singulare Mandatum, & recenti solennitate introducta pro Eo Tempore Numerandi Ratio Exod. 12. ψ. 2. Quod v. patet maximē, cum non diversas Versiones Biblici Textus, licet idem sentiant, sed Fontes inspicimus. Versio Dn. D. Lutheri Germanica habet, *Dieser Mond soll bey Euch der Erste Mond sein / vnd von ihm sollt ihr die Mond des Jahres anheben /* sanē sensu quoad Orationem legitimo. at quō ad Verba Hebraice loquitur Moses multō significantiūs. *Hajódesch hazzeh lachēm Rosch Cchodaschim Rischōn hu' lachem locchodschei haschschanāh.* Mensis iste Vobis (sit) caput (principium) Mensium, Primus hic (sit) Vobis Mensium Anni. Ubi videmus Mosi à Deo jam tūm recens & de novo constitui certum (aliud) Caput seu Principium Mensium, noviterq; Primum aliquod in eo Capite seu Principio Mensium Mensium Anni, quem jam aliter ac priscis seculis factum fuerat, numerari volebat Deus, indigitari. Cujus Principij institutio Nova fuisset supervacanea, si idem antea nec aliud præter illud vulgare fuisset. Neq; à particulari

culari ad Universale, à priorib. ad posteriora & cōtrā æqualiter agendo valet consequentia. potuit .n. intervenire mutatio, præsertim illo tempore, quò Deus liberrimè agens cum Populo per Mosen ipsum Annalium Scriptorem ageret coràm; sicuti accidisse Locus hic Exodi ostendit. Cæterùm nec sinè Tempor. ac Naturæ Confusione nec Doctrinæ ratione non insulsum fuisset, Mosen Diluvium, quod non modò Ischraëlitas sed omnes Homines spectabat, tradere eâ, quæ nondùm tùm fuerat, quâq; longè post Exitus Ischraëlitæ, aliæq; Res Ecclesiasticæ seorsim specialiterq; notandæ veniebant, ratione, idq; sinè commonefactione & distinctione manifesta. Imò v. credibilius est, Mosen ab jnitio communi Gentis modò & ejus Seculi Numeratione Temporis Historiam conscripsisse, usq. dùm singularis illa Anni novitas in Exitu ad tantæ Rei memoriam porrò pro Historica Ecclesiæ Numeratione ab ipso JeHoVan induceretur. Proindè secundò, quòad Gentem, liquet, quòd ea & in Sacris libris Annum, præter illum à Nisan incoando recens introductum & historicè receptum, alium quoq. usu teneat. uti Exod. 23. v. 16. apparet, ubi Zeth schanah Exitus Anni dicitur Tempus, quò coagmentantur Parta Hominum ab Agro, quod Universali Muudi ratione fit in Autumno. At Fini unius contiguum est Principium alterius, quemadmodum idem quoq. Vocabulum Primum quoq. rei Exitum sive Originem continet, uti passim h. m. Zæth sive Mozæth usurpatum reperitur. Rectè itaq; Principium quoq; Anni in illiusmodi Politicis vel Civilib. Genti Ischraëliticæ ibid. familiari usu numeratum fuisse colligitur. Neq; .n. heic convenit ratio, quâ Exitum Anni

L u t h. vocari heic dicunt, quòd tùm cessabant operæ rusticæ, & omnes fructus col-
Enar. in lecti erant & deportati domum. Illud .n. J N C O L L E G I S S E Te Opera
Gen. de tua de agro, non respicit ad bezæth schanah, in Exitu Anni, sed ad Verba
Temp. antecedentia, quib. dicitur Gehag haasaph Festum collectionis, quòd per
Diluvij. illam Exitus Anni monitionem ad certum tempus restingitur & fine anni
determinatur. prout hæc expositio è priori præcedentis orationis parte satis
monstratur, ubi Festum Azymor. & Azymorum cibatio reciprocam invicem
habent respectum, & mense Abhib, certo videl. tempore, circumscribuntur.
Quin imò nostra sententia modò de Exitu Anni prolata luce meridiana cla-

v. 22. rior fit ex cap. 34. Exod. quod idem Festum in ipsam circularem revolutionē
Ani ponit his Verbis manifestissimis Vecchag haasiph tekuphat haschchanah,
Et Festum Collectionis circularis Revolutionis Anni, quod ipse D. Lutherus
commodissimè reddit. *Das Fest der Einsamlung/ wans Jahr umb ist.*

Observ. Circularis a. Revolutio est, ubi finis & principium in idem punctum originis
CHRON. reducuntur, eâ quâ fit circumductione Peripheria Circuli. Adeò ut ex his
lib. 1. c. 2 ipso Krentzheimio ideò negari possit, in Mose duo Anni principia, probè ex
propè si- primi. Tribuitur autem huic Civili Principio à Mose Mensis septimus Anni
nem. Ecclesiastici seu Historici, Levit. 23. Cæterùm Minor propositio ipsa ad Majo-
rem malè applicatur, cum Annus Historicus priusquam esset introductus ad
Diluvium longè antè factum nullam habeat rationem; quandoquidem tùm
eam potius Gens observasse videtur, quæ antè Introductionem Principij Anni
Historici (Exod. 12. v. 2.) fuit & quam postea nec Moses ipse in Civilib. ad
Sacra reducendis negligit (ibid. c. 23. v. 15. & cap. 34. v. 22.) id quod hæten
demonstravimus. Hinc itaq; ruit prior illa argumentatio. Ad

Ad Secundam Ratiocinationem Resp. Etsi Mensium

Ordo in Libris Sacris ducatur ut plurimum à Nisan, fit tamen hoc saltem post introductam Novitatem Mensium & Anni Exodici, nec fit causa ob quam antè eam non aliter numerati & ducti sint. Potuit .n. videre Moses sapientissimus, quanta cum Confusione Rer. gestar. non scriberet unum quodq; sui Temporis usu & calculò absq; ulla diversitatis notione. Deindè post introductã aliam in Exodo calculi Anni rationem ideò Menses à Nisan plerunq. in Libris Sacris ducti sunt, quòd hi Res præcipuè tractant sacras utp. Cæremonias Mosaicæ, Regum aut Magistratum ordinationes, Regnorum Mutationes & Festa, quæ plurimum à Verno tempore usq. ad Autumnale Æquinoctium peragebant, idq; ad Rerum in Ecclesia DEI actar. memoriam ceu Ecclesiastica jure quodam Anni Historici Annaliumq. Ecclesiasticarum.

Act. 7.
ψ. 12.

Luther.
Enar. in
Gen.

Tertio. Neq; tamen non civili etiam numeratione

Menses in Civilib. negotijs numerasse indè usq; etiam à Diluvij tempore, licet eod. ordine & denominatione factum id concedimus. Dato .n. Fine & Capite seu Principio alio, alioq; ab illo Circuitu ab Exitu & Recursu, quem supra satis probavimus, Anni. necessariò datur etiam alius qui dicatur Primus, Secundus, tertius Mensis. Atq; etiam nec Usus defuit. namq; & Moses ipse suo tempore Festum collectionis isti Termino Anni Civilis alligat Exod. 23. & 34. Et idem etiam Principium Anni retinet Levit. 25. ψ. 9: JeHoVah in Institutione Anni Sabbathici Levit. 25. ψ. 6. & Jubilæi ibid. ψ. 10. 11. quia ad Res civiles pertinebant, & familias singulas, Rem familiarem, Oeconomiam, Bona & Alimoniam cujusvis Hominis atq; Contractus invicem factos respiciebant V. 4. 5. 6. 7. 10. 11. 12. 13. Ità ut omninò hac in re Josepho antiquissimo & communi Judæor. consuetudini ista institutio nò modò non repugnet, sed eam potiùs confirmet.

Krenth.
Observ.
lib. 1. c. 8

Ad tertiam objectionē Resp. Germen Oleæ à Columba

allatum impugnat magis Sententiam, Diluviū in Mensem secundum à Nisan ponentem. Ità enim & Virgiliarum ortus & flos Oleæ longiùs post Solstitium atq; in Octobrim vel potiùs Novembrim veniet contra Experienciã & ipsum Pliniū, qui vult florere Vitem Solstitiò & Oleam paulò seriùs cum Vergiliar. fere exortu. Pro nobis autem ramus ille Oleæ facit, quod & D. Lutherus fatetur. Quandoquidem Undecimus Mensis, quo allatus est ramus iste, Zith téreph, Olea in abscerpto ramo cum fructu, qui florere cõcipitur (hoc .n. significatur locutione Hebræa illâ) nostro calculò, Mensi Julio respondet, quem paulò antevertit Solstitiū, quod consequuntur florentissimi Rami cum Vitium tum Oleæ aut florib. & mox ipsis fructibus præditi. quæ & in nostris regionib. floret cum F. Johannis B. vel proximi mensis dieb. post. Sed & quod addit Lutherus Oleam, ut buxum, abietem, pinum, cedrum, laurum, palmam, perpetuò florere, idq; ad obtinendam contrariã opinionem, illud æquè pro nostra facit, sive illud etiam non propè montes Armeniæ Ararat aut frigidum Asiæ minoris Caucasum vel Taurum sed ad jmaum summum illum Jndiæ fervidioris montem acciderit. Tum .n. pari modò in Julio atq; in Octobri vel Novembri Florentem Oleæ Ramū Columbam potuisse adferre manifestissimum est. Sicq; nihil omninò tres istæ rationes Sententiæ nostræ officiant.

Enar. in
Gen.

III. JN GENEALOGIA ARPHACHAS CHADI
& SCHELACCHI, &c.

- V. 12. 13. 1. S. Biblia in Fontibus Hebræis Gen. c. 11. Et Arphach-
 18. schad vivebat quinque; & 30. años & gignebat Schelacch.
 & 1. Chron. 1. Arphachschad. genuit Schelacch.
 Cap. 14. 2. Josephus Iudæus lib. 1. Hebrum Salæ & hunc Ar-
 phaxado subordinans. 3. Epiphanius. 4. Ioh. Funcci.
 5. Abr. Buchol. 6. L. Krentzheim.

Ad dissentientium argumenta quidam seq. m. respondent.

- I. LXX. Interpretum Translationem plurimis in locis
 esse falsam ac depravatam, & posse demonstrari ex
 Gen. cap. 11. & 5. ubi aliquot centenarij annor. aetatibus
 Patrum citrà Hebraicam Veritatem añotantur, idemq;
 heic fortè accidisse. quantumq; in alijs serijs, tantum &
 heic isti Translationi tribuédum. Verùm vix verisimile
 est tot Viros, etiàm quomodocunq; vel mediocriter sal-
 tèm Lìgvæ sanctæ peritos (fatemur .n. cum Luthero,
 Enar. Gen. c. 4 eos nō ubiq; satis instructos pro magnitudine cepti la-
 boris fuisse) utut in intricatiorib⁹ contingere id potuit,
 in tàm manifesto & plano textu labi potuisse, aut ipsis
 relegentib⁹ haud apparuisse in Versione superfluum.
 Potius hoc cogitare quis posset, ipsis nimirùm alia fuisse
 Biblior. Exemplaria, quàm quæ nos à Iudæis ipsis rece-
 pimus. Verùm obstat huic opinioni. 1. continuus Usus
 nostratium Exemplarium, quem nec antè LXX. Inter-
 pretes nec cum ijs, nec post eos alior. Exemplarium
 Usus interrupisse legitur. 2. Ioseph⁹ Iudæus ipse, Histo-
 ricus antiquissimus, qui ex nostrate Biblior. Textu hanc
 Genealogiam Schelacchi recitat. Statuimus igitur Ver-
 sionem illam, quæ dicitur, non esse hoc in loco LXX.
 Interpretum, mentem nostram aperituri paulò pòst.
 Antiq. lib. 1. cap. 14. II. S. Lucam vulgare suo tempore ad vitandum scan-
 dalum imitatum esse. Verùm nos Genealogiam istam
 J. Func. in com- ment. S. Lucae

posito, sententiam ipsius. Verbis repetens, posuerit Salah. Qui error primum non adnimanus in multa exemplaria transfusus, fidem meruit. Irrepisse autem mentionem illam superfluum tam in istam Translationem, quam in Lucam aliunde quam ab ipsis interpretibus. nec hanc esse Veram Translationem; fuisse v. Veriorem colligi potest ex Epiphano Cyprio, qui recitans seriem Patrum ab Abrahamo in antecedentia usque ad Schemum, in omnibus sequitur Translationem LXX. Interpret. & nullam tamen Kainan mentionem faciens ita simpliciter scribit. Sala genuit Heber annum agens 130, Arphachschad natus 135 annos genuit Sala, Sem a. anno 100 genuit Arphachschad. Dein. 2. ut tutissimum obtineam, Series Temporum h. l. ex Hebræo fonte haurienda est secundum illud Augustini. Cum diversum aliquid in utrisque codicibus invenitur, quandoquidem ad fidem rer. gestar. utrunque esse potest verum; ei lingvæ potius credatur, unde est in aliam per interpretes facta translatio.

Tom. 1.
lib. 2.
pag. 139.
Hæres. 55

De Civ.
DEI lib.
15. c. 13.

II. Textum in Luca illum non esse ipsius D. Lucæ sed adjectivum & aliunde Introductum, quum nec LXX verè hunc Genealogiæ ordinem habuerint, neque usque sit aut unquam fuerit reperta alia à nostro Bibliorum Codice Veteris Testamenti Scriptura, ut patet ex superioribus. Nec displicet etiam conjectura heic J. Funccij, Sciolum quendam dephendentem aliquando B. Lucam Kainan omisisse, hunc restituisse ex vulgari codice Mosis depravato.

III. Hanc depravationem quum non attenderet Marian. Scotus in erroneam computationis viam deductus est.

IV. IN ANNIS NATIVITATIS ARPHACHSCHAD. SCHELACCH. EBER. PELEG. REHU, &c.

I. Sac. Scriptura juxta Rat. supra in Spec. tradit.

II. Abr. Bucholcer. In Indice Chron. Causa erroris Dissidentium supra in Dissensu N, IV. addita est, quæ eundem refutat.

V. IN

V. JN SEPARATIONE Divisionis Terræ & DISPERSIONIS Populi in suas partes per Confusionem Lingvar.

I. Moses juxtâ Rat. Synth. suprâ datam, quæ dissentientes refutat. Vide in In Gen. Spec. II. Berofus. III. M. Luth. Enar. in Gen. c. 10. IV. J. Func. In Chronol. V. Staphylus. Cujus sententia tamen carpitur ab ipso Func. In Comment. Chron. An. M. 1759. VI. Guil. Perkinsus in Digesto.

VI. JN JNITIO MONARCHIÆ ASSYRIOR. & Regni Nimrodi in Annis Mundi.

I. Moses; secundum Rationem cum Notationis tum Synthesis suprâ de Vide. L. Notatione Regni Babylonici, itemq. Tyrannidis Nimrodi &c: rectè declarata, quâ dissentientes refutantur. II. Scriptores prophani; Berofus, Metastenes, Fab. Pictor de Aureo Sec. Cato de Originib. (qui annum à Sal. ab Krëtzh. Observ. Aquis 131 hujus Regni Initio adscribunt.) cum fidem proximam à S. Script. Chr. l. 2. c. 2. §. 3. mereantur. III. Eusebius. IV. J. Func. In Chron. V. Abr. Bucholc. VI. Gu. Perkinf. (ubiq; ferè à nob. ad an. I. deficiens, sic & ab his propter vacillantē Notationem Nativ. Arphachschd. ut suprâ.) VII. L. Krentzh. Observat. Chronolog.

VII. Jn Definit. & Jnitio REGNI DEMOCRATICI BABILON. Assyrior. quod 30 annis prius MONARCHIÀ eor. ponimus.

I. Moses. Gen. 11. v. 2. Ex quo Democratiam Babylonicam priorem Monarchiâ Nimrodi fuisse probavimus, undè refutatur Berofus. II. Joh. Func. In Chronolog. f. 10.

Jn Principio MONARCHIÆ Assyrior. factò & deducto à Regno NIMRODI.

I. S. Scriptura. nam quum ea 4. saltè agnoscat Monarchias Mundi, primam certè Nimrodo tribuit Gen. 10. v. 8. qui primus dicitur Gêbher baárez post Diluvium. Ut ut. n. Ninus primus statuitur Monarchia Assyrior. à plurimis; fons tamen & Origo hujus est Regnum Nimrodi teste Scripturâ Gen. 10. v. 11. nam indè exivit Assur Ninus mutans Imperium & armis Regnum amplificans. II. Berofus Populum Babylonicum primum Lib. 4. in Orbe & Nimrodi Regnum Regnum Regnorum vocans. III. M. Luth. in Gen. c. 10. IV. Abr. Buchol. V. L. Krentzh. Obser. Chron. lib. 3. c. 1. §. 2. 3. VI. Gu. Perkinf. in Digesto.

VIII. Jn Annis Regni NIMRODI & Init. R. BELI Successoris.

I. Berof. II. Xenophon de Æquinoct. in Epitaph. Nini. III. D. August. de lib. 3. c. 1. Civit. D. lib. 18. c. 21. IV. L. Krentzh. Obs. Chr. ex collatione Init. Regni §. 4. Nimrodi & Jnteritus Sardanapali. X. In

IX. Jn Annis Regni BELI ad Ninum.

I. Berofus. II. Methastenes. III. Archilochus. IV. Xenophon.
V. J. Func. In Chronolog.

X. Jn Annis à DILUVIO ad NINUM.

I. Berofus. II. Xenophon (habentes annos 299 compl.) III. Archi-
loch. de Temp. habens an. 350 ferè.

XI. Jn Tempore cædis Cchamesenui sivè
Zoroastis Reg. Bactrian. Magi.

I. Berofus, qui Babylonius ipse Historiæ Babyloniciæ optimè gnarus cen-
setur. II. J. Func. In Chronolog.

XII. JN NATALI ABRAMI, &c.

I. *Recta Ratio ex Sacr. Script. quâ dissentientium rationes
Confutamus h. m.*

Gen. 10.
ψ. 26. I. Tametsi Moses 70 ætat. Terrachi, quo natus dicitur
Abram, exprimat. Indè tamen, quia inter reliqua sequeretur simul eò ipso
Nacchoem & Haranem, quib. nihilominus idem annus Genituræ ibidem
attribuitur, evinci haud potest, licet etiam primùm assumatur, Abramum esse
primogenitum ipso sc. septuagesimo prognatum. Ità ut Moses potiùs quò
annò Teracch. cœperit progignere liberos videatur annotare, ut apparet ex
V. 27. Vealleh &c. quotò v. quisq. eorum in lucem editus sit certò non de-
finiat. Quale etiam Exemplum Moses proponit Gen. 5. ψ. ult. quandò Noac-
chum anno ætat. f. centesimoquintò ait genuisse Schem. Ccham. & Japhet.
cùm tamen nec istò unicò annò ternos; nec, quia primùm heic nominatur,
Schemum primogenitum esse, adeoq; hoc ipso anno natum sequens historiæ
sacræ Scriptura admittat. namq. Japhetū cor. natu majorem deinceps Moses
vocat. (ut suprà notavimus.) Nec quicquam huc facere videtur, quòd tùm
Gen. 10.
ψ. 21. istà primariâ assumptione seu nominatione Abræ tùm Historiæ de mandato
itinere & Promissione Benedictionis ipsi & Semini ejus facta continuatione
Jbi. c. 11.
ψ. 26. & feriâ edocemur, Mosen non per Nacchor. aut Haran. sed per Abramū Chro-
nologiam Mundi, Gentis Judaicæ derivationem atq. etiam Messia profapiam
cap. 12. & propaginem tractare. Scopus .n. heic ad Chronologiam non spectat; &
ψ. 1. 2. 3. verò aliundè quoq. nempe ex c. 12. ætas Abræ dinumerari potest. Deindè
7. Ordinem Dignitatis potiùs quàm Naturæ Scriptura Observat, priorè Digni-
ori locum inter loquendum tribuens. De quo & Lutherus ex Augustino &
Enar. in Lyra monet. Quiâ .n. inquiring, futurâ dignitate excelluit Abram fratres,
Gē. c. 11. ponendus fuit tanquam caput & Stirps generationis sequentis. Apparet id-
par. post. ipsum cap. 5. ψ. ult. cap. 9. ψ. 19. cap. 10. ψ. 1. Itè Chron. cap. 1. ψ. 4. Ubi
Schem naturâ posterior pro dignitate ponitur priùs quàm major Japhet &
Gen. 9. Ccham Frater minimus. Dignior. n. is erat tùm Benedictione Parentis Noac-
ψ. 27. chi tùm quia is futurus erat Gentis Hebrææ, è qua Abraham tandemque
MESSIAS venturus esset, parens, uti expressè eum & gravissimè Moses vocitat
(c. 10. ψ. 21. hu' abhi kòl-bnei hhebher, Hic Pater(elt) omnium Filior. Heber)
& stu-

& studiosè Chron. 1. §. 27. Indigitat, totius Historiæ sacræ finem cōmonstrans; inq; ipso ceu in principe termino posterorum Schemi seriem *deuxième* Hu' Abrahàm, iste est ABRAHAM, exclamando. q. concludens. q. etiam Schem futurus erat Melchizedeck, Rex Salem ipse in Typo Messias. At æquè ac Schem hinc primogenitus Noacchi nō fit, nec statim 500 ætatis Patris annò natus colligitur, ità nec Abramum primogenitum esse & statim 70. Patris Teracchi genitum videmus ullò modò hinc posse obtineri. Subvenit quidè Lutherus Concordationis Regulà, quâ verbum Vajjòledh exponit per tempus plusquamperfectum, Et G E N U E R A T, ità ut Fratres Nacchor & Haran. antè septuagesimum annum, Abramus v. ipso 70 Patris & non primò quidè sed ultimò genitus esse videatur. Verùm Responso 1. sumenda est ex Argumento primo suprà pro Notatione Natalis Abrami adducto. Ubi in primis exemplo sit Filior. Noacchi generatio 500. ætatis Noacchi facta, de qua Locutionis formâ ead. utitur Historicus. At nullum ipsor. antè 500 años Patris, sed cum ijs & post illos annos eos genitos esse ex Scripturâ manifestè ostendimus 2. Hebræis omne præteritum tam imperfectum & perfectum quàm plusquamperfectum significat, nam ubivis unâ operationis formâ grammaticè utuntur. Quarè æquè perfecti vel imperfecti quam plusquam perfecti temporis heic argumentum est, adeoq; sensus hinc prorsus dubius. 3. Licet ex Tempore & Obitus Teracchi, q. mortuus est in Charan, quùm vixisset annos 205, relato ad Tempus cæptæ Peregrinationis Abræ æt. 75. videatur hanc plusquam perfectam Significationem admittere Verbum illud, ut obtineatur Abramum 70 ætat. Teracchi esse genitum. tamèn hæc sequela prorsus absurditate haud caret. Si. n. plusquamperfectum tempus accipis, omninò oportet concedas & Abramum æquè ac Nacchoem & Haranem antè 70 istum expressum nasci potuisse. ità. n. dicitur. cùm VIXERAT Theracch años 70, jàm tùm G E N U E R A T illos tres &c. Etenim haud cogimur ultimò natum ad annum expressum & præsentem omninò alligare, quùm non rarò Moses inter referendum Rotundatione Temporum, ubi Rotundis Temporib. proxima sunt, uti soleat. Veluti Num. 14. §. 34. dicitur: Feretis poenam iniquitatum vestrarum 40 annos, quùm hoc tamen diceretur Ischraëlitis anno secundo post Exitum, ac proindè Poenam tulissent annos integros 38 h. e. circiter 40. Sic 400 Anni Peregrinationis nominantur Gen. 15. Act. 7. §. 6. quùm anni 405 vel etiam 430 essent dicendi, ut paulò post in Defensione Anni primi Peregrinationis pro calculo nostro ostendetur. Cæterum nec Diversæ significationes in uno eod. vocabulo simul & semèl locum habent. Ex quib. patet Natalem Abrami ex hoc loco sumi non posse, & liquet eum tantum ex 75 Peregrinationis cæptæ relato ad annum Obitus Teracchi Parentis producendum esse. Verùm Exemplo Generationis Filior. Noacchi in probationem adducto Dissimilitudinem objicit Krentzheimius. Nos evidentem similitudinem utriusq. Generationis substituim⁹ hanc. I. in An. 500 Noachi incipientis gignere liberos desinit Chronologia temporū, & transfertur indè ad annos ætat. ejus 600 & 601 propter memorabilem eventum Diluvij &c. Sic in Anno 70. Teracchi incipientis gignere liberos desinit Chronologia temporum & transfertur indè ad annos ætat. 205. Licet. n. Historia Egressus ejus cum Filijs ex Ur Chaldæor. paulò post superadditur, id tamen fir sinè

Gen. 14.
§. 18.

Gen. 11.

Vide supra in Dissens.

Temporis connexa annotatione, quæ differtur in An. Mortis ejus h. e. æta-
 tis 205 propter memorabilem maximè eventum (qui heic mandatò repetitò
 excitabatur) Evocationis divinæ Abrami & Peregrinationis Filior. Jschraël
 heic in Abramo cæptæ cum accepta omnium celeberrima promissione de
 Futuro Messia Semine ejus, Benedictione Omnium Generationum Gentium.
 Cùm .n. propter geminam Promissionem, Spiritualem de Messia & Corpora-
 lem de Terra Canaan, tum propter integrâ Peregrinationem, cujus finis est
 Liberatio, Solemne heic fit Rerum Judaicar. **J N I T I U M N O V U M,**
 & Peregrinatio illa Patriarchar. in Fide clarissimè jaçtatur in S. Scriptura;
 Notaturq. non minùs atq. Diluvij Universalis Eventus. Falsò igitur dicitur
 continuari Chronologia ubi intercurrit intervallum, quod totis 175 annis
 (proindè ut inter Generationem Noacchi & Diluvium Annis 100) particula-
 rium tempor. Notationem non habet. Ac æquè ut post Intimationem &
 Susceptionem Peregrinationis istius, itemq. Novi fœderis pactû per Circum-
 cisionem centesimus Abrahami (Filij Teracch.) cujus Natalis ex Suscepti-
 jtineris saltèm Circumstantia respectu Notati Obitus Parentis manifestatur,
 notatur, quò genuit Jsaacum, & rursus 60. hujus quò genuit Jacob. Sic &
 post Diluvium mox Centesimus Schemi (Filij Noacchi) cujus Natalis è finito
 Diluvio saltèm respectu Parentis præ Diluvio subducti (Gen. 7. v. 11.) & post
 Diluvium producti ex Arca (Gen. 8. v. 13.) ætate suâ Notati manifestatur,
 Notatur, quò genuit Arphaxad; & rursus hujus tricesimus quintus, quo ge-
 nuit Schalacch. &c. Justè Chronologiâ deductâ usq. ad Terrachum. Ut
 II. Jtâ utrobq. cùm interruptio Chronologiæ tum ejusd. per Reductionem
 eor. quæ ob Gravioris Historiæ Introductionem longiùs à terminor. finibus
 removentur, Restitutio, quâ utrinq. eadem viâ unâ cum Temporum mensura
 æqualis profapiæ Christi fiat deductio. Hac igitur Similitudine digitò q.
 Commonstratâ patet alterum Exemplor. alterius sensum rectè declarare.
 II. Philonem & Josephum ex Comuni Lectione, Ordineque, & non vero
 intellectu Scripturæ, sicut & alios, Opinionem suam concepisse manifestum
 est; prout & cap. 8. Josephus Schemum, Cchamum, Japhetum Centum annis
 antè Diluvium natos esse ait indiscretè juxtâ comunem illam lectionem vero
 sensu interim latente, sicuti in reliquis nudè ferè ordinem Mosis servare eum
 videmus. Plurima etiâ alia in concinnè recitat; quemadmodum falsè scribit
 Schemum duob. annis post Diluvium natum & Abramum ex Chaldæa pro-
 sectum an. ætat. 75. cum ex Ccharan q. secundum eò tempore profectum esse
 scriptura dicat. meritò igitur argumentum hor. autoritate extractum, cum
 Scripturæ S. desit suffragium. repudiatur. Eusebius. v. (ut & Beda & alij)
 illos secutus ceu communi opinione falsò principiò, utp. 70 Teracchi pro
 Natali Abræ præsuppositò deceptus comparisonem suam Historiæ Sacræ in
 Abramo cum profana in Nino & Europi Regib. Dinastiaque Ægyptior. per-
 peram instituit. Errore etiam non mediocri Temporibus Nini tribuitur
 Abrami Natalis, quem Ninia temporib. deberi vel Conjectura evincit, quòd
 sub Ninia Sapientes Chaldæor. Astronomi, & Physici maximè floruerunt
 (nam alias nihil laude dignum egit Ninias) undè educatus est in istiusmodi
 scientijs Abram. in Chaldæa, ut etiam ear. peritissimus, à Josepho, & in reb.
 cœlestib. præstantissimò prædicatur à Beroso, licet hic ipsum nò nominet, ut
 ait Jos. c. 1. Quare cõjectura hæc nostro calculo addita præclarè eum roborat.

III. Quòd

V. Obs.
 Chron.
 Krétzh.
 pag. 37.
 Gen. 15.
 Exo. 12.
 Actor. 7.
 Gal. 3.
 Gen. 11.
 v. 10. 11.
 Lib. 1.
 ant.
 Cap. 14.
 Cap. 15.
 Cap. 12.
 v. 4.
 antiq.
 l. 1. c. 15.

III. Quòd plariq. Patres à Diluvio, deficiente jàm Hominum ætate, filios genuerint circà annum ætat. 30. non tanti est momenti, cum contraria sententia firmiora habeat. Dicim⁹, quò major & miraculosior actionib. divinis futurus erat Abraham, eò seri⁹ & citrà communem consuetudinem eum Teraccho prognatum esse.

IV. Potest v. ex S. Biblijs confirmari, quòd Deus vocarit Abramum statim post Obitum Teracchi nullâ interpositâ morâ, ità ut certus sit annus 130 Teracch pro Nativitate Abrami. Sciendum. n. primùm, Patefactionem factam esse Duplicem & Duplex Mandatum, sive modo per Schemum sive modò per DEUM ipsum, de profectioe Teracchi & Abrami. Alterum factum est Teraccho & Abræ; Jbant .n. ex Ur Chaldæor. Lalæchet 'arzah Kenaan, ad eundum, proficiscendum in Terram Canaan, Undè & Fontes triplici quod notat triplex Pasuk, integram scil. distensionem, caput XI. Claudunt, quò iltius Capitis Relata, utp. Mandatum ad Teracch. & Abram, & perfectio Abræ simul cum Parente suisq. distenditur & segregatur à Relatis sequentis Lectionis, & aperitur alterius singularis historiae materia, scil. Repetitio Mandati de persequendo itinere in Canaan ad Solùm Abramū, magnum istum Patriarcham Populi sancti; & Susceptio itineris Abræ ex Ccharan porrò in Canaan, quod suprâ ex Ur Chaldæor. susceperat. (Vides igitur diversa Mandata, ad quor. posterius non fuit diuti⁹ commorandum.) Et heic suffragatur etiam B. Stephanus inq. ὁ θεὸς δόξῃς ὁφθῆ τῷ πατρὶ ἡμῶν Αβραάμ

ὄντι ἐν μεσοποταμίᾳ (pro Chaldæa, transposititiè, ut videtur ex Josepho) πρὶν ἢ κἀλοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαρραν, Ἐ' εἶπε, ἔξελεθε ἐκ τῆς γῆς οὗ, &c. Alterum sive Repetitum factum est Soli Abræ post Obitum Teracchi de continuando itinere ex Ccharan, ubi confederant, in Canaan. Expresse. .n. dicitur Abramum ad Mandatum ivisse Mæccharan, ex Ccharan (non ex Ur Chaldæorum) in Canaan quùm tamen etiam ex Ur Chaldæor. jvissent in Canaan. Licet Recapitulatio etiam superioris Patefactionis & forma Mandati ejusq. connexio cum hac altera in voce Mimmólatcha, ex Natali tuo (solo) (at in Ccharan peregrinus Abram teste & Josepho) cum è Domo Patris tui, agnoscat. Proindè Abramum jàm antè Mortem Teracchi habentem Mandatum, & recens inculcatum in textu Mosis contiguum post Mortem ejus excipientem (quemadmodùm & Josephus, & Nic. Damascenus, jtem M. Lutherus ibidèm duplicem Abræ, subdicendo tamen Teracchum, tùm mansionem tùm profectioem agnoscunt) non probabile est expectasse in Ccharan aliquot annis ad continuationem usq. itineris; quippè quùm nec amplius obstaret pietatis in Parentem Senem religio. Cæterùm à 75 Abræ retrò pendet 130 Teracchi, annus Nativitatis Abræ, adeò ut quâ ratione Temporâ Abræ ratio perturbata sit non videamus.

V. Neq; etiam, etsi statim obedierit Mandato Abram. aliquid contrâ sententiam nostram videtur facere. Statim .n. ex Ur Chaldæor. ad Mandum Profectiois quidem fecit jnitium, & unâ cum Parente & Fratrib. eundo in terram Canaan usq; in Ccharan pertingens, ibi cum Pater Senior ad iter perficiendum impar esset, cum eo mansit & opi ei fuit usq. ad Obitū. tandemq; Reliquum iter perfecit, ità ut duplex ei Mandatum itemq; duplex profectio ac peregrinatio esset ceu apparet ex paullo antè dictis, & Josephus atque Augustinus admittunt; inprimis,

Actor. 7.

ψ. 2. 3.

ant. lib. 1.

cap. 14.

Gen. 12.

ψ. 4.

Gen. 11.

ψ. 31.

Gen. 12.

ψ. 1. 2.

Gen. 12.

ψ. 1. 2.

Gen. 12.

ψ. 1. 1.

c. 15.

Gen. 17.

ψ. 31.

ant. l. 1.

c. 15.

De Civ.

D. l. 16.

c. 15.

Gen. 17.

ψ. 31.

ant. l. 1.

c. 15.

De Civ.

D. l. 16.

c. 15.

Act. 7. B. Stephanus qui singulatim eas indicatis priorem, dùm inquit, Appar. DEUS Patri vestro priusquam Translocaret ipsum in Ccharan; & rursus, Tunc *vers. 3.* Egrediens ex Ter. Chaldaeor. *καλώκησεν ἐν Χαρραίν.* Posteriolem, his. *κακῆθεν, μετὰ τὸν ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ, μετώκησεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην, εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε.* Nec verisimile est hunc Filium Parentem ità in senio mox prorsus Solum (omnes .n. quos secum duxerat Teracch. usq. in Ccharan c. 11. *ψ. 31.* Abrahā porrò secum abduxit in Canáan) deseruisse, aut ipsius etiam Dei Abram: vocantis hanc fuisse voluntatem. Per fidem Abram. jter instituit. atqui id non est statim continenterq. jter absolvere; jmò v. futurum respicit, Firmâ Eide Abramum obtinuisse fore sibi Terram promissam, Semenq; suum, quò nullum adhuc esset, in tantam gentem evasurum.

VI. Non Potuisse a. Omitti 70 an. Teracchi, licet non indè Tempora numeranda, docet Exemplum c. 5. Gen. *ψ. ult.* Ubi Mosen saltè tempus, quò incipiunt Patres gignere Liberos, interd. annotare non supervacaneum duere colligitur. Videtur etiam ex Ver. 27. non nisi ob instituendam Genealogiam Liberorum Teracchi, quã commodè ad Abrami historiam descendi posset, Mosen Annum 70. & indè natos liberos annotare; quippè cui jam moris erat in Genealogijs, quo quisq; tempore ætatis Liberos cæpisset gignere, haud præterire silentiò.

VII. Neq; sequitur hiatus, in continuatione Añor. Mundi ex Mose deducenda, ut ut añus iste 130 in textu nò expressè ponatur, cum añus 75 in Migratione, quæ præ nativitate principalis Historico tùm erat finis, expressus per subductinnem sui ab anno Obitus Teracchi eum sufficienter notet & manifestet, ut omninò sciri possit, quandò natus sit Abram. & añorum tela perpetua ab Adamo ad Abram & porrò contexi queat hujus monstratò Natali.

Gen. c. 11. vers. 10. VIII. Nec penè omnium ubiq. etiam Patriarchar. reliquorum annos Natales consignavit Moses, Solò exceptò Abramo; est .n. & Schemi exemplum, cujus nò minus Natalis nò nisi ex Centesimo ætat. s. año colligitur, cum tamen citrà negligentia aut imprudentia notam per Retrogradam numerationem facilis & integra pateat Chronologia.

De Civ. D. 1. 16. c. 14. IX. Undè quoq. nec absurdè, ut putat & Augustinus, reliquos ætatis & quidè maiores annos posuisse Moses videbitur, ignotò primò sivè natali; cum & antea in annis Patrum idem fecerit historicus, & neutiquàm, uti demonstratum, Natalis ignotus esse possit, adeò ut mirum sit valdè pro Divinatione certam aliquam Arithmeticam Operationem haberi, & multam in unica numeri Minoris à Majore Subtractione Operositatem, quæ nulla est, docto L. K. (qui paulò post in Natali Josephi Filij Jacobi majorem non improbat) exprobrari.

L. Krét. obs. Chr. lib. 1. c. 6. Gen. 11. vers. 30. X. Prætereà nec locum habet Miraculum Abræ cum Teracchum jam antè Abramum alios habuisse liberos ex dictis pateat, Abram. v. jam centenari⁹ ex Sara sterili haud dùm habens antea prolem, Sobolem adeptur⁹ erat, & jam plus Homo defecerat minoribusq; erat virib. quam Teracchi Temporibus.

XI. Quoad Veterem Ecclesiam, Augustinū & alios, Scriptura aliud docente, uti superiorib. demonstratum est in Spec. ab his opinione discessisse haud pecca-

peccatum est. Imò opponimus nos D. Hieronymum in Hebræis literis longè doctiorem, & annalium Hebræor. peritiorem, qui indissolubilem hanc quaestionem vocat nobiscum sentiens.

XII. De Vocubulo Mimmolâtecha cap. 12. ψ . 1. Respondem. ex Ver. 4. Ipsum Abram. non ex Solo Natali, quo natus erat, ad mandatum istud profectū esse, sed ex Ccharan, ubi tūm erat Bæth Abhiu Dom⁹ Patris sui, ut habet ψ . 1. Undè colligitur istud Vocubulum saltem per Recapitulationē, ut suprā dictum, prisci Mandati, facti in Ur Chaldæor. ad colligendam & consarcieendam integram profectionem Abræ repeti, & bifarij mandati diversor. locorū formam hic duab. vocibus pro recompensatione Historiæ à Mose præscribi.

Lic. 4.
de q̄st.
& Trad.
Hebr.

*Quæ ad Locum B. Stephani Actor. 7. Inferunt
Sic lituramus.*

I. Non opus est admonere Examineda esse Acta ad Genesin, quūm B. Stephanus ipso ordine Mosaicō Rem narret, Primūm namq; Obiitum Teracchi & hinc consequenter Emigrationem Abræ narrat, prout in Mose Narratio reperitur.

II. Undè nec pro sphalmate graphico nec pro opinione communi, quasi tempore Stephani Putarint saltē Judæi Abram. amore Parentis mansisse in Ccharan donec moreretur; quūm tali modō & ordine ipsum Mosen historiam describere videamus.

III. Quòd Urbem Mesopotamiæ Ur nominat & 75 pro 70 ponit. ad alterum respondemus, Stephanum nō tam locum, ubi factum sit Abram. de Migratione Mandatū, quān Tempus respexisse, scil. quòd tūm TEMPORIS factum sit ei Mandatū cūm adhuc esset in Locis à Terra, quān nunc inhabitent Iudæi, longè alienis, undè exordiendi occasionem sumit ad prædicationem Beneficij Terræ promissæ ipsis traditæ & ad exprobatorem mul- tor. Iudæis antè factor. beneficiorum in Ægypto in deserto, & alibi, ut ita ad Mosen vaticinantem de Christo & ipsum Christū promissum Messiam deveniret, & c. quin imò responderi potest, nō ita quoq; Loci ignarum fuisse Stephanum, licet Lingvā tūm ardens laberetur (saltē

v. 2.
v. 14.

D

.n. transpo-

ant. l. r. .n. transposuit loca in loquēdo, Ccharan namq. Urbs est
s. 14. Mesopotamiæ, ut habet Iosephus) quippè qui statim id
corrigat V. 4. dùm ajt, Abramū ad Mandatum in Terra
Patria sibi factum ex Terra Chaldaeor. migrasse. Ad alte-
rum respōderi potest, 75 fuisse animas cum Iacobo com-
muni opinione tūm inter Iudæos traditum esse, Mosen
v. usum esse Rotundatione Historicis interdūm usitatā.

Gal. 3. I V. Quòd Stephanus nō texat Chron. ajt L. Krentzh.
Respondemus; Etsi is non texat Chronologiam (quod
quidē & ad Apostoli locum; de annis datæ Legis 430
propter datam promissionem Abræ de Semine ejus; qui
aliàs firmiter ad probandum retinetur, dici posset) ex
ipfius tamen oratione Chronologiam hanc nostrā fieri
posse æquè ac ex Mose. Qui quū ipse etiam non ex in-
stituto Chronologum sed Historicum modò agat, ratio-
nem Chronologiæ texendæ prabet. Simili ratione &
Stephanus eò locò Historiam scribit aut potiùs repetit;
hujusq. Repetitio quū omnimodè cum Mosis Historia,
quæ originalis est, conveniat, ceu suprā ostensum, Chro-
nologiam nostram potest confirmare.

V. 31.
V. 5. V. De Duplici Profectione, ex Augustino & c. quis nō
videt & in Historia Mosis alteram cap. 11. alteram v. c. 12.
intelligi. Verūm hoc inter est, quòd Augustinus utranq.
Migrationem ad locum Ccharan refert, quū alteram
(priorem) ex Ur sive Terra Chaldaeor. alteram (poste-
riorem) post mortem Patris in Charan Moses factam esse
doceat. Namq; cap. 11. dicuntur ex Ur Chald. ambo
profecti; cap. 12. dicitur Abram. Solus ex Charan secum
sumsisse omnem substantiam, opes & sibi comparata ani-
mantia (animas) Ergò coloniam prorsus transtulit hac
Profectione in Canaan. hanc v. expedivit, quū esset
Filius seu Homo 75 añor. cū jam mortuus esset Parens
in Ccharan. Quare Moses & Stephanus omninò heic
inter

inter se consentiunt, atque invitò Augustinò Abram.
non 70 sed 130 an. atat. Patr. natum esse hinc demōstrari
potest.

VI. Nec ejusd. Aug. ἀναζήσιμος locum habet. Neq.
n. tali explicatione opus est, modò attendatur duplex
Vocatio. Antè .n. Vocationem mortuus est Teracch. at
non primitùs datam, verùm soli Abræ Repetitam. Dein
præterquam quòd Nota Pasuk triplex narrationem XII
Capitis ab XI omninò segregat, repugnat etiã Scriptura
Mosis manifesta, quæ Terrach. non alibi locorum, ad
quæ pòst migrationem ex Ccharan pervenerit Abram.
sed in Ccharan (certū locum indicans, quò, pòst migrat.
ex Ur Chaldæor. ad primam Vocationem, venerant)
mortuū esse expressè profiteretur: Falsitate v. impudenti
& absurdissimè dictum foret, Factum alibi pòst Migrat.
quasi in Ccharan antè ipsam factum sit recensere. Imò
id si verum esset, quoquomodo id repetendo attigisset
in sequentib. quod per anticipationem. dixisset in priorib.
quippe quòd 60 annis pòst idem demùm accidisset.
Tot. n. annis post Exitum ex Ccharan (si vera Augustini
opinio) Teracchum mori oportuit, quem in Ccharan, Gen. 11.
cùm ibi morarentur demortuū esse scribit Moses. Facit vs. 31. 32.
igitur heic Loci in Facto circumstantia, quò minus per
Anticipationem Moses Factum narrare potuerit. Anti-
cipatio. n. apud Historicos Rei gestæ narrationem in
Tempore saltèm per continuationem anticipat, salvis
adjunctor. pro veritate circumstantijs.

VII. Versio ejusd. Aug. è qua distinctionem s. sumsit,
falsa est. μετ' ὤκισεν. n. non simpliciter significat finalem
aliquam, perfectâ peregrinatione, collocationem. q. d.
Stephanus, ut scribit Augustin. Postquam mortuus est
ejus Pater heic eum finaliter collocavit. Sed significat
μετ' ὤκισεν (ἢ μετακίζω) demigrare jussit, habitationem
mutare coëgit. Ut ap. Arist. Oecon. μετ' ὤκισεν ὡλὴς mi-
grare

grare iussit eos. & ap. Matthæum μεταμεσία habet significationem abducti Populi Iudaici Babylonem, quod capit fieri ejus Regis tempore, q̄ Iojachin & Iechonias appellatur Ioachimi Filius, Iosiaæ nepos. Itaq; simul & abductionem primam & emigrationem de mortuo jàm Patre factam, non tantùm collocationem ΜΕΤΩΚΙΣΕΝ innuit, adeòq. distinctio prorsus non congruit.

VIII. D. Thad. Duno responderi. 1. potest eod. quo jàm Augustino, modò de Vocabulo ΜΕΤΩΚΙΣΕΝ. Deindè 2. ne verbulum quidem fit in Mose de eo, quod Abram. redierit ex Canáan quandoq. Patrem in Ccharan relictum invisendi gratiá. Quin imò omnes illos q̄ cum Teracch. ex Ur profecti fuerant, inter quos primarius Abram. unà cum eod. ibidèm consedisse & habitasse suprà arg. 3. in Sp. probavimus. imò v. & opes & animas h.e. homines & animalia eum collegisse per aliquod tempus scribitur, adeò ut hæc sententia Mosi prorsus sit contraria. 3. Prætereà absurditates consideremus. aut .n. prorsus solum reliquit Patrem in Ccharan, nam cum omni Substantia & om. cum familia in Canáan venisse dicitur, quod summam esset impietatem in Parentem statuere de Viro tam sancto & Duno ipsi improbatum. aut reliquit eos omnes cum Teraccho (namq; non abduxisse secum in Canáan scribitur antè Mortem Patris, sed postquàm mortuus is ibi esset) adeòq; prorsus solus in terram peregrinam jverit. quod est absurdissimum, (ut suprà añot. arg. 4.) quodq; ignorat omninò Scriptura. Applicandum huc quoq; est argument. 5. suprà citat. IX. Sed & Angelocrator videndus est. Vox ΜΕΤÀ, inquit, non significat Pòst sed circà vel Sub &c. Ecce. v. ut victos, in sententia tamen pertinaces, quomodocunque juvet aufugia quarere cum absurditate in Lingvas & Scripturam. Probandum ipsi priùs erat aliter ΜΕΤÀ esse Circà vel Sub lata in significatione, quâ tùm paulò antè
prace-

Ex Gē. II
v. 31.
c. 12. v. 5.

pracedens tùm pauliò post subseqvens tempus inferat,
 & Heic antecedens quoddam tempus significare, (quod
 omninò negans) & non potiùs concurrens vel magis
 coharens aut continuè consequens. Namq; quod de
 Saalthiele dicitur Matth. i. Ibi METÀ non Sub antece-
 denter significat sed INTRA concurrenter vel adharen-
 ter; nam durante Captivitate natus est Salathiel. atq; ità
 & nos Mortem Teracchi & Profecionem Abra unà po-
 nimus uno eod. anno. Vel potiùs significat pòst, nimir.
 Pòst ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑΝ inceptam & permanentem; jmo.
 v. dicimus Matthæum Rotundatione Temporis uti. Cum
 .n. rursus ex Carcere eveheretur Iechonias, jam tùm
 instabat Finis universalis Captivitatis, atq; tùm natus est
 Saalthiel. Sic. n. Philo scribit. Mox liberato Heri (Iecho- Lib. 9.
 nia sc.) datus est à DEO filius Mesezebel cognomento
 Sealthiel, &c: cujus & Filius Barachias statim solutâ
 Captivitate Dux populi à ducatu eo dictus Zorobabel.
 Tandem recti⁹ etiam dicimus Matthæum Captivitatem
 Babylonicâ ducere à tempore abductionis ipsius Iecho- Cap. 1.8.
 nias usq; ad Evectionē ejus è Carcere, idq; ex Ezechiele. 20. 24.
 Nam in Iechonia addijt ἐπὶ τῆς μετακείας Βαβυλωνος V. II. 26. 29.
 aut loquitur de ΜΕΤΟΙΚΕΣΙΑ seu Captivitate Iecho- 30. &
 nias, quâ solutâ h. e. pòst METÀ Captivitatem, natus ipsi
 sit Sealthiel. De ipso v. Iochonia non dicit, quod in
 Exilio natus sit, sed circà exilium, ubi nota Evangelistâ
 non METÀ dicere sed ἐπὶ. Ac quid multis? Certum est
 ex hoc loco Matthæi vel jnitium vel finem Captivitatis
 Babylonicæ non rectè probari, sed tantùm temporis
 Circumstantiam in genere vel superficialiter ijs additis
 clausulis in Generatione Regum Evangelistam notare.
 adeò ut ceu pro professa numeratione istius Historiæ nō
 laborandum sit in significatione ἔπὶ vel ἔσ METÀ, quor.
 utrumq. in vulgari suo & communi significato consistit
 optimè. Et hac de primo Exemplo arg. 1. adducto.

Ad alterum ex Actor. 13. de Voce METÀ in numeratione Iudicum, Respondemus. Primum perversio Scripturæ manifesta est, estquè amphibolia in voce Iudex vel Iudicare. Triplex .n. est in locis Vocabuli ejusd. significatum sive Vis. In posteriori quidem loco Actor. 7. Moses se arbitrum discordantib. spontè obijcit, Iudex nond. constitutus, undè & repullus est ab injuriante dicente, Quis Te constituit Principem ac Iudicem inter nos? Sed hoc Iudicum genus ad quæstionem non pertinere quilibet intelligit, cum fortè talium numerus inter Israëlitas potuerit esse innumerabilis, sicut ap. nos fieri potest, ut quoties inter duos dissidium, toties tertius, qui arbitrio suo litem dirimat, possit accidere. Sed magis imponere alicui potest Exod. 18. Mosis ad Iethronem oratio. Sciendum v. eò locò Vocab. Iudicare generalem habere significationem, quâ omnis magistratus, omnes Principes & superiores in genere Iudicare dicuntur, quilibet suo modò, suis in terminis. Sicuti in Civitate & Consul & Iudex causar. sunt Iudices, sed diversâ ratione. Sicuti & in Atheniensi & Romana Rep. diversi Iudicior. & iudicum fuerunt status & ordines. Sic in Populo DEI Moses non saltem & Iosua, sed & Capitanei Classici quos ordinat Moses Exod. 18. v. 15. 26. Sic ipse Samuel, quem Evangelista à numero Iudicum disertè excludit, Iudicat Populum Israël 1. Sam. 7. vers. 6. 15. 17. Omnibus dieb. Vitæ. Sic Iudices erant & dicebantur Filij Samuelis ex constitutione ipsius Parentis. sic Iudicabant & Reges. Hoc igitur Significatum si in Loco Actor. admittitur perperam Evangelista excludit Samuelem (inquit. n. *ea's* Samuël) & ejus Filios itemq. Reges, falsòq. dixerit circiter annos 450 Deum dedisse IUDICES quum debuerit numerare ad annos fortè 955. nam Reges Iudæ ferè ad captam Hiero-

1. Sam. 8.
v. 1. 2. 3.
6. 20.

rosolymam à Nebufardan. Nebuchadnezaris Iudica-
 runt annis 505, de quo expeditiùs suo loco. Sequitur v.
 absurdum hinc sacris Annotationib. maximè indignū.
 In Tertia Significatione Vox IUDICUM intelligitur de
 Singulari Superioritatis genere in Populo DEI, quod
 hoc nomine à reliquis tum antecedentib. tum sequen-
 tib. Magistratib. distinguitur, utp. hæc distinctio expe-
 ditè et. ponitur in hoc ipso Actor. capite, ubi antè Sa-
 muelem Iudices, quos sequutus Propheta (Samuel) postq̃;
 eum Reges ipsis datos apparet. Nam dicit Textus post
 Iudices & Samuelem Populum rejecisse Iudices & Sa-
 muelem & Regem sibi petijisse. Ecce Iudices, Samuelem
 & Reges fuisse Iudices probavimus jam antè, & tamen
 heic inter se discreti sunt. Hocque discrimen non mi-
 nus in Vet. Test. fundatur, cum I. Sam. 8. Ischraëlitæ
 Rejctis IUDICIBUS petunt Reges ut sint & ipsi
 Reliquis Gentibus non inferiores. & de his IUDICIB.
 loquitur Evangelista in Actis ad quos Moses & Iosua
 non pertinent Scripturâ concedente. Nam Moses
 propriè non Iudex datus est Israëlitis sed Propheta &
 Dux, ut videre est Exod. 3. & 7. & in tota eDuctione
 Ægyptiaca; similiter & Iosua, qui in Mosis locum
 surrogatus Ducis vicem obijt, ut Populum DUCERET,
 sicut Moses ex Ægypto in Terram promissam.

II. Proindè ex hac æquinoctione IUDICUM seu
 Iudicij absurda etiàm sequitur tum Sensus Scripturæ
 (quæ disertè discernit inter Iudices, Prophetam &
 Reges) tum ordinis antiquissimi in Codice sacro Ori-
 ginali Confusio. Scorsim .n. is Mosis Ducatum de-
 scribit libris. 5. singulari scorsim Iosuam tractat libro,
 scorsim [posteund.] Schophetim Iudices librò peculiari
 sic etiàm appellatò. scorsim Samuelem. scorsim jtem
 Reges libris duobus.

III. Com-

III. Committit a. Angelocrator etiam Paralogismum

Compositionis & Divisionis. Nam quæ Evangelista distinguit, ipse componit. Distinguit v. Mosen & Josuam à Judicib. disertè. namq; dùm educationis ex Ægypto, & mansionis 400 annor. in Eremo, sic deletionis Gentium in Canaan meminit, Mosen utiq; & Josua unà intelligit, nam his interfuisse eos Duces primarios nulli est dubium. Hos igitur antè Distributionem terræ promissæ ponit, nam non nisi ijs factis & actis Terram distributam esse ajt. JUDICES. v. postponit Distributioni, utp. Termino à quo, sicuti & Regum Petitionem ad quos collimat Pauli Oratio.

IV. Usus etiã est fallaciã à Dic. sec. quid ad dict. simpl. Non.n. ἀπλῶς ἀκαθολικῶς de omnib. Magistratibus Ischraëlitar. loquitur Apostolus eo capite, sed de ijs saltèm quos in Terra Canaan jam Occupata & distributa Deus ipsis dederat. Namq. nec Mosen nec Josuam, cùm hi aliàs in Scriptura maximi sint, inducens, Deum ipsum eos duxisse ex Ægypto, in Eremo tulisse, gentes expulisse & Terram ipsis distribuisse ajt. postea & Magistratum ibidem eis constituisse nempè Judices, hisq; Rejectis Reges, inter quos David, è cujus pro sapia Jesus, ipsis dedisse.

V. Verùm rursus de Vocabulo μετὰ duplici viã Grammatico grammaticè occurremus. 1. Vox μετὰ construitur omninò aut cum Genitivo aut cum Dativo (ap. Poët.) & significat Rei alicujus præsentiam & societatem sive cõjunctionè, ut μετ' ὀργῆς ποιεῖν ἔλ' cum ira aliquid facere, μετὰ Φιλίππου bellum gerebant. aut construitur cum accusativo & significat. Tempus aut ordinem consequentiæ. & hoc quidèm aut Successivè ut μετὰ πρᾶγματα προμηθεύς Post facta prudens, δέξινη μετὰ τῆν πεωπλι πολιτεία Optima secund. primam Politia. aut concurrenter, ut μετὰ Λειπρά διψη Post balnea sitis. Priorem significationem nemo huc referet, quùm accusativus in adductis locis expressus sit in μετὰ ταῦτα, in Oratione v. Stephani ipsa sententia Temporis Observantiam inferat. Altera igitur Significatio assumatur oportet; idq; intelligendo aut successivè, ut nos Post Obitum Teracchi Abramum profectū volumus, aut in concurrentia continuitatis, ita ut mortuò Parente profectionem nō distulerit, sed mox continuaverit, qua de re ad Obitum Teracchi unò eodemque annò profectionem Abrami Notavimus.

2. Deindè datò & q. μετὰ sit sub vel Circà, tamen quòd μετ' ἀποθανεῖν redditur Ingravescente ætate, q. cùm moriturus esset, Paraphrasis est inconveniens; non .n. textus futurum infert, quùm Stephan. Tempore infinitivi præsentis utatur, aliàs dixisset μετ' ἀποθανήξειεν. Tantã .n. ubertate Lingva Græca prædita est, ut Temporis de tempore, uti aliæ quædam Lingvæ, mutuatione non egeat. Sonat. a. μετ' ἀποθανεῖν Sub vel Circà Mori (Teracchum) h. e. cùm moreretur, non v. Sub Moriturum esse (ipsum)

VI. Insuper v. hoc quoq. reprimit subsidium Angelocratoris, quòd Græci pro Tempore indefinito semper ferè utuntur adjectione particulæ ὡς pro Circà, non præpositione μετὰ, ut bis patet ex hoc Actor. Capite.

VII. Hòc assumptò sequitur Absurdum in Pietatem Abrami, hunc scil non modò ingravescente ætate, cùm haud longè post moriturus esset, sed Parentem

tem

tem quàm moreretur, & vel agonisantem deseruisse. Cùm tamē tanti Viri pietas, si Senio confectum ex mandato DEI peculiari Solum relinquere, certè Morientem Patrem deserere nullo modo concedere videatur.

VIII. Addimus v. ad hoc *πὺ ἀπερείαν* aliam. Nempè datò eò, quòd antè Mort. Teracchi sit profectus Abram in Canaan, quùm nec sexagesimus, nec 50 nec 40 vel alius annus antecessioni expressè assignetur, seq, Abrami tanti Patriarchæ prædecessoris Messæ principalis Natalem in S. Lit. non extare, cùm non solum Abramo 70 Teracchi ascribatur sed simul & ipsius Fratribus. Hinc ratio temporum Abræ perturbabitur, datoq; hiatu immenso tota corruet Annorum Mundi Supputatio. At quomodo, inquis; numerabis & undè illos Iudicum años 450, quùm à Terra distributa ad Samuelem tantùm sint Anni 349? Respondemus, intereà, donec ad eum locum Iudicum Chronologicâ Operatione pervenerimus, aut cõcede Dn. Luthero, Funcchio, Perkinso &c. *ὅτι τὸ Φάσμα γραφικὸν, προq; τριακοσίων, positum τετρακοσίων.* aut pro integra annor. 450 denumeratione Dn. Krentzheimiũ Consule Observat. Chronolog. lib. 1. cap. 11. §. 5. Et Hæc pro Suffragio B. Stephani.

Porro inter Dissidentes errant. 1. LXX. Interpret. ex falsa Versione, quæ antè & post Diluv. usq; ad Abram. Fontes plarunq. Centenariò excedit. 2. Marianus Scot. quòd inter Patres ponit Cainan ex Luca, decepto à LXX. Interpretib. aut eor. depravatione, ut suprà declaravimus. 3. Dn. Luthero frustra 60 anni propter extremum diem (qui tamen his etiam datis incertus manet) intercidisse videntur, quùm hi ex collatione 75 ætat. Abræ & anni Obitus Parentis integræ ætati Terracchi includantur, adeoq; haud ullum Magisteriale ad concordandum annos 75 & Abræ & annos 205, quib. vixit Teracch. artificium requiratur, sed perfacilis restet via ex arg. 1. suprà de Nat. Abræ.

Cœterùm opponimus post R. Rat. nobiscum
Sentientes, ut sunt.

- II. D. Hieronymus de Quæstionib. & Traditionib. Hebraicis Tom. 4.
- III. Cl. Mar. Victor. Massil. Com. in Gen. cap. 3. Abramum post mortem Teracchi ex Ccharan profectum statuens.
- IV. M. Lutherus seipsum emendans Enar. in Gen. c. 5. Nativitatem Abræ ibi comparans Nativitati Sem. in primis v. Gen. 22. in fine ferè; ubi Supputationi Lyre assentitur, & à Stephano se moveri etiam magis affirmat, indeq; sequi annos LX. esse addendos ad ætat. Abræ.
- V. Joh. Calvin. Cit. Aug. Marlor. VI. Matth. Beroaldus in Chronol. nam ab Año Diluvij ad Nat. Abræ colligit is An. 352. cõpl. Nos. 352. In cõpl.
- VII. Laur. Codomannus in Analib. Chronologicis. VIII. Joh. Piscator in Com. In Gen. IX. Nic. Raym. Ursus Dithmars. de instante Fine M. Probl. 2. Memb. 2. Thes. 2.

XIII. In Directione An. 75. Proficiscentis, jtem 86.
gignentis Jsmaëlem; jtem 99. Circumcisi Abrami;
& 13 Jsmaëlis Circumcisi.

S. Scriptura & Recta Ratio indè producta, ut docet
Regula & Ratio Syntheseos statim in Primo Speculo inculcata. Jtem Ratio
Notationis suprà in Chronologia unicuiq. horum exemplo addita; q. n.
Phrasis locutionis usurpatur in Notatione 75 Abræ, ead. in reliquis positis
exemplis retinetur. Anni v. 10. Peregrinationis, quib. Hargar juncta Abramo
completi & integri quidè sunt, quia manifesta est descriptio, ut monet Rat.
Syntheseos. III. In primævo Speculo tradita. Verùm Anni peregrinationis
Annos ætatis dirigere non possunt, cum hi à puncto Nativitatis, illi ab jnitio
jtinæris vel profectiois, adeoq; utriq; à diversis principijs pendeant; præsertim
cùm utrobiqu. diversa Notationis habeatur ratio. Anni n. Peregrinationis
completam (Mikkæz) Anni v. ætatis incompletam habent, ut probatur per
Ration. Notationi additam.

XIV. In Vocatione Profectioeq; Abræ ac Facta Pro-
missione separatim Notandis.

Phil. Melanth. antea quæ conjunxerat postea lib. 2.
de Abramo & de Circumcisione numer. 15. videtur ipse separare. Reliquor.
hallucinatio Rat. Notat. patet.

XV. In ANNO PEREGRINATIONIS PRIMO
& Initio Annor. 430.

I. Recta Rat. ex Mose &c. Gilberti .n. Genebrardi,
jtem Thad. Duni &c. Opinionem refutant M. Luther⁹
in Gen. c. 15. Ab. Buchole. in Isag. & luculenter in primis
Lib. 1. L. Krentzheim in Observat. Chronolog. jtem Dan. An-
cap. 7. gelocrator in prodromo Chronolog. ad quos Lectorem
remittimus. Nos breviter sic respondemus. i. ad loc.
Gen. 15. Verum esse, Indigationem plagæ & Servitutis
in Ægypto proprie Semen Abr. (non ipsum Abram.)
spectare. At Scriptum est in Isaac vocabitur Tibi Semen.
ab eo igitur hi anni numerandi. Deinde si retrò ab Exitu
ex Ægypto tot anni numerantur, Ptincipium eor. non
cedit in Tempus Servitutis in Ægypto sed in Canaan, &
in proximos años (quintum scil.) à nato Isaaco in Canaan,
in quo vocatur Semen Abræ: nam hic natus an. 405. antè
Exitum ex Ægyp. Ideoq; recte dicit Moyses 400 años afflicti
erunt,

erunt, Rotundatione numerationis quinario numero
rotundo centenario numero incluso. Manifestum igitur
hinc años illos 400 non tam Servitute illam in Ægypto
quam Peregrinatione, extremam illam in Ægypto Servitute
expletam, quam Peregrinam (gar) fiebat Semen Abrami,
concernere. Contigit a. illa Peregrinitas jam tum in
terra Canaan; Gen. 17. v. 8. Et dabo Tibi & Semini tuo
post Te Terram Peregrinationum tuar. Meghareicha,
Terram omnem Canaan &c. Quare inde Peregrinatio-
nis initium ducendum, & aptissime scripsit Bucholcer.
Quod dicitur Gen. 15. Affligent eos annis 400. non intel-
ligendum esse, quod in illa servitute 400 años servierunt:
sed quia scriptum est. In Isaac vocabitur Tibi Semen &c.
Incoatur v. hac Peregrinatio in Canaan non a Filio Isaaco,
qui a Patre jam peregrino peregrinans in loco nascebatur,
sed ab Abramo Patre, quia ex patria terra Mimmolatò a
Deo vocatus accepta solemni promissione primus Pere-
grinus fiebat & peregrinabatur in Canaan. Qui jam tum
declaratus erat Pater Seminis sui h. e. Populi Israhelis,
sicuti Epistola ad Hebræos dicit, Levi decimatam a Mel-
chizedeck quum adhuc esset in lumbis Abræ. Abram. n. q.
per promissionem erat Pater hujus Populi, cum solus de-
cimaretur, decimabatur ejus tota Posteritas. Afflicta (in
Ægypto) posteritate Abræ, affligitur ipse Abram. & ta-
men circa finem, quum proxima esset liberatio omnia
perturbatissima & miserima fuerunt. Hac Luth. Quo
circa ab illo primum verè peregrinante anno atat. 75.
Peregrinationis & Annor. 430. Exod. 12. & Gal. 3. ex-
pressior. Principium ducendum, id quod etiam calculo
veriori respondet, sive ab hoc principio porro sive a ter-
mino Exitus eum retrò ad illud Princip. vid. 75. Abræ
instituas. Producentur. n. 430 Anni, adeo ut Moses toti-
dem hoc principium respiciens rectè expresserit in Exodo;
in Genesi v. Seminis principium spectans non minus congruè

Gen. 15.
v. 13.

Isag.
Chron.

Luther.
Gen. c. 15

400 solum años posuerit, quod & D. Augustin⁹ quidem
 Lib. 16. innuit. Ad Loc. Exod. 12. v. 40. respond. ibidem Mosen
 c. 24. de *συνηδοχικως* loqui & partē toti includere. jungit .n. pere-
 civ. DEI. grinationem in Canaan Exod. 6. v. 4. & peregrinationē
 in Ægypto; nam utraq; mutuò sibi conjunctæ sunt. Se-
 men .n. Abræ peregrinum in Canaan, peregrinum con-
 tinuè factum seu peregrinatum est in Ægypto, & contrà,
 quod peregrinū fuit in Ægypto, peregrinū & retrò fuit
 in Canaan, quousq; utrâq; peregrinatione copulatâ in-
 vicē (215 scil.) añi 430 numerari possunt. Exprimit item
 totū per partem. hoc .n. Temp⁹ refert ad Filios Jschrael,
 quia ultimū Semen Abræ quod affligi debebat, ut mon-
 strabat ei Deus Signo pet mactata Animalia & Aves de-
 vorantes, proximū stipitē habebat Jacobū seu Jschraelem, & in hac Afflictio-
 ne ultima perficiebatur Peregrinatio Abræ & Seminis ejus. quoniam ille nu-
 merus in ead. afflictione complet⁹ est, licet nō ibi universus peractus, ut rectē
 Luth. in merus in ead. afflictione complet⁹ est, licet nō ibi universus peractus, ut rectē
 Bibl. & docet Augustinus de Civ. D. lib. 16. cap. 24.
 En. in

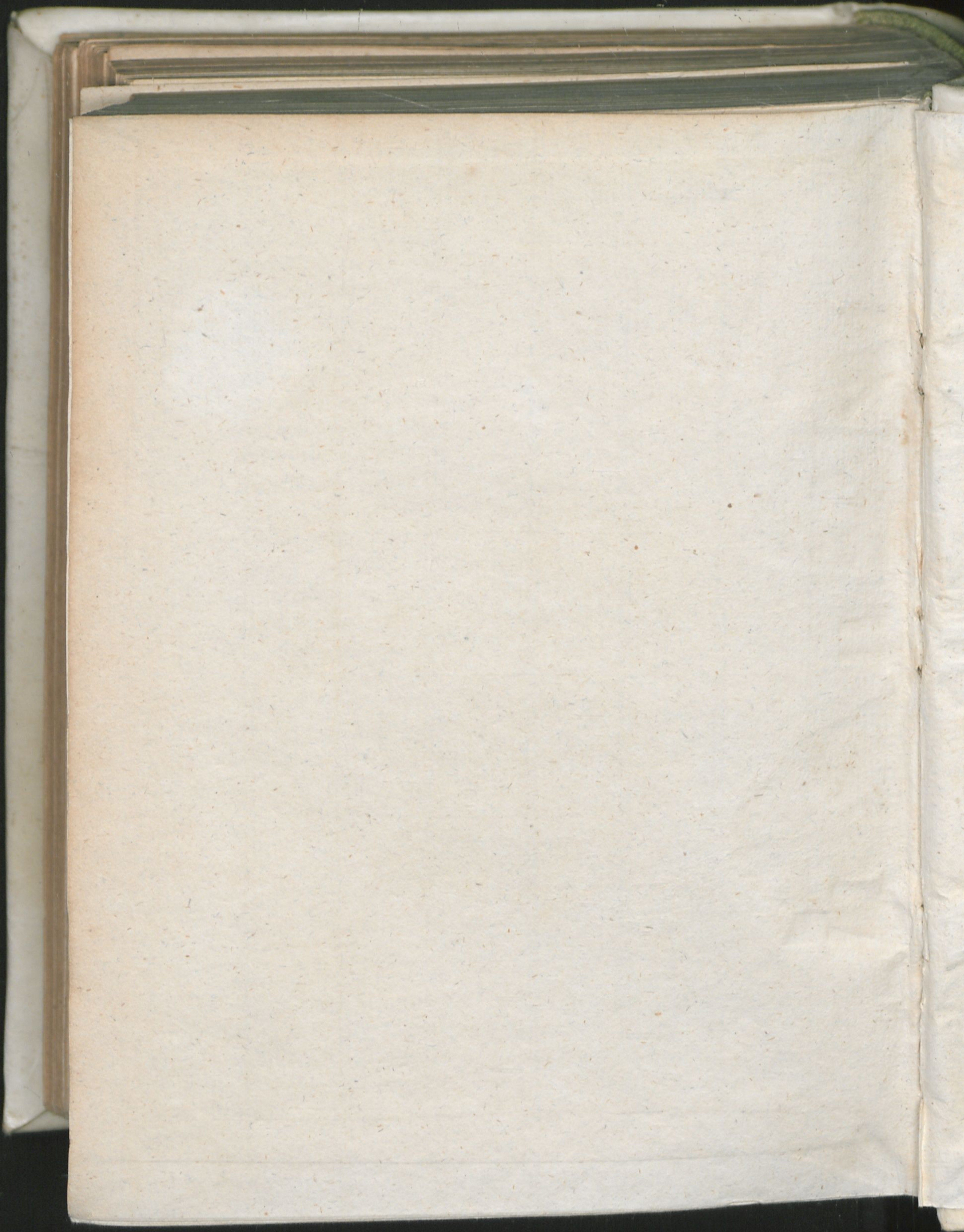
Addimus nunc Scriptores consentientes, ut sunt;

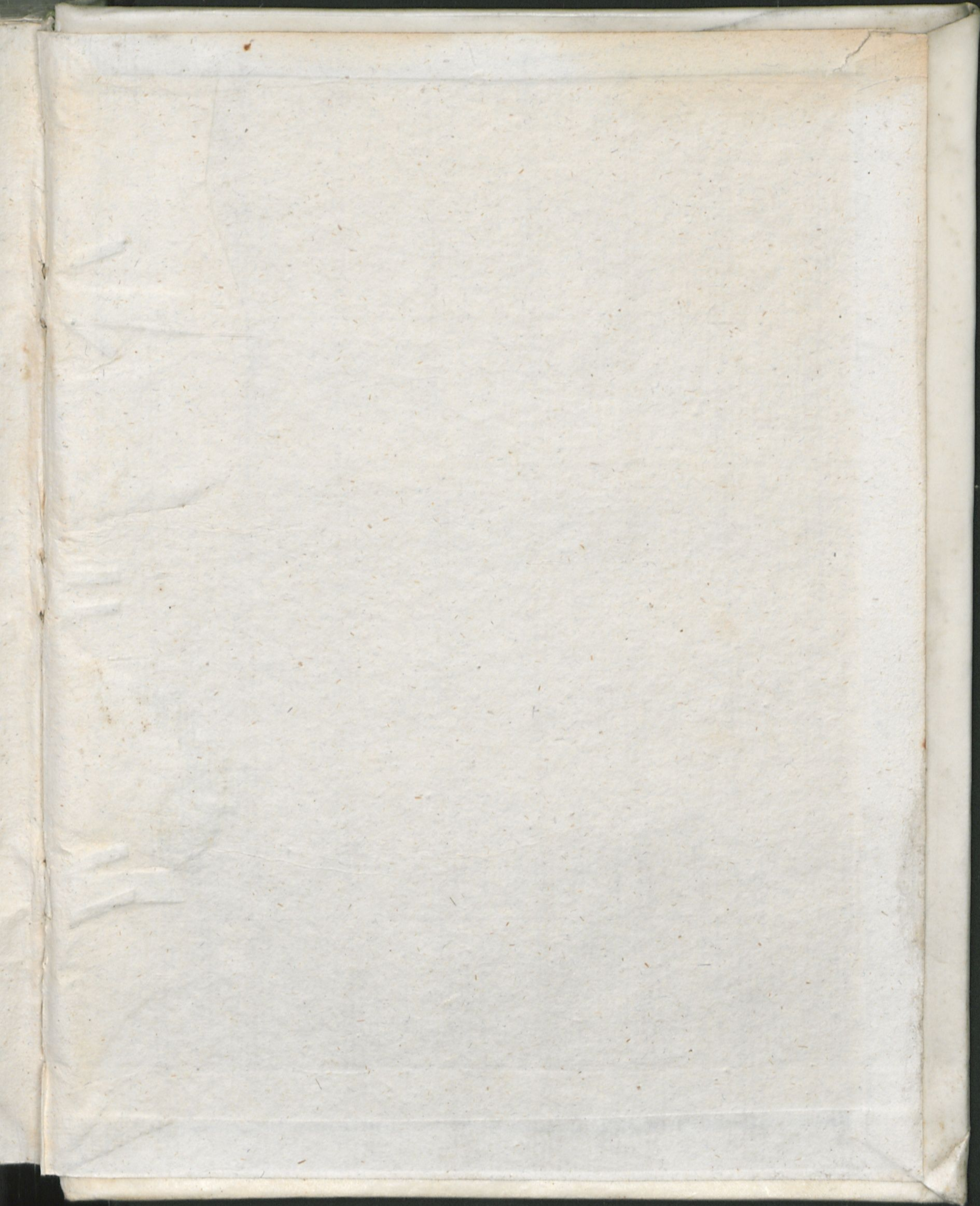
Gen. 15. II. Joseph. antiq. lib. 1. c. 15. & lib. 2. c. 13. III. Philo Jud. à Nat. Abrami usq. ad
 9. 10. Lign. Temp. & Exitū colligens 505 h. e. 75. & 430. IV. Cl. Mar. Vict. c. 3. Gen.
 II. V. LXX. Interpretes in Translatione Exo. 12. VI. D. Aug de Civ. Dei lib. 16.
 c. 18. & 24. VII. Epiphani⁹ in Ancorato ab an. 75. Abræ ad an. 80. Mosis col-
 ligens an. 430. VIII. Eusebius in Chron. jtem de præpar. Evang. ex Polij hi-
 store ab an. 75. Abræ ad Descēsum Jacobi in Ægyptū colligens años 215. à quo
 lib. 9. c. 4 descensu rursus Epiph. in Anc. colligit totidē años, q. geminati proferūt 430.
 IX. Ven. Beda. X. Cedren⁹. XI. Zonaras. XII. Glossa ordinaria. XIII. Sul-
 pitius Sever. XIV. M. Luth. Gen. c. 12. & 15. Ubi tūm propter eund. finē tūm
 propt. propinquitatem utriusq. Invicē Profectionē ex Ur pro ea, q. ex Ccharā,
 ponit, q. etiā in Mose fit. ut suprā dict. XV. Matth. Beroald. in Añis Mundi.
 XVI. Laur. Codoman. in Añal. An M. XVII. Gerh. Mercator. XVIII. Abr.
 Bucholc. in Jfag. Chron. XIX. L. Krentzh. Obs. Chron. XX. Dav. Origan⁹
 in Introd. Ephem. XXI. Dan. Angelocrat. in prodromo.

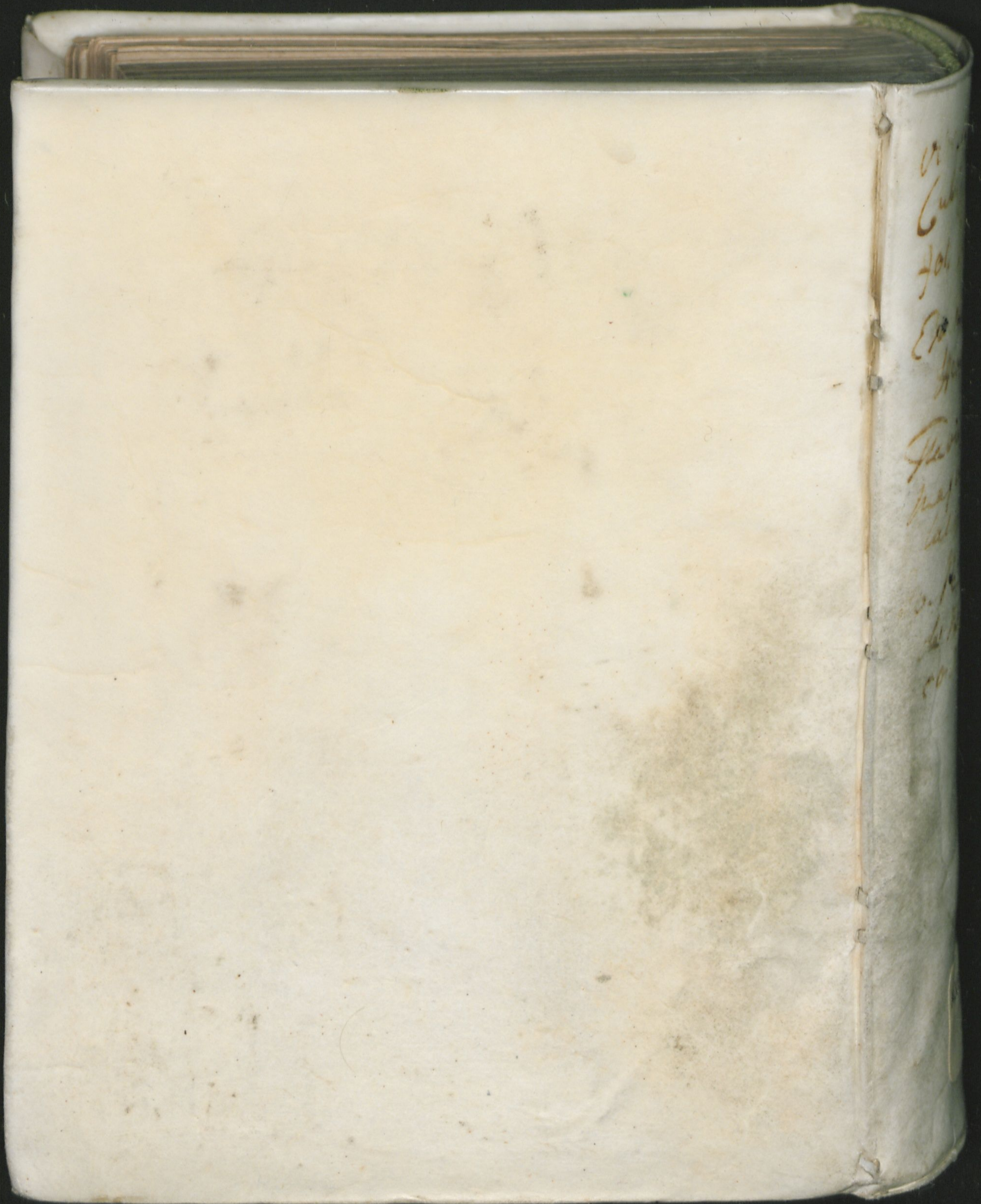
XVI. In DISTANTIA PROMISSIONIS & à Fine Diluvij jtem. XVII. In Temp.
 Circūcisionis &c. Dissidentes errant ex Natali Abræ pperam in 70 æt. Te-
 racchi posito. XVIII. In Digestione, 1. Residentiæ, 2. Migrationis & 3. Redi-
 tus Abrami, errorem ostendunt Scriptura Mosis & Josephi, jtem q. Rationes
 nostræ Conjecturabiles suo loco adductæ.

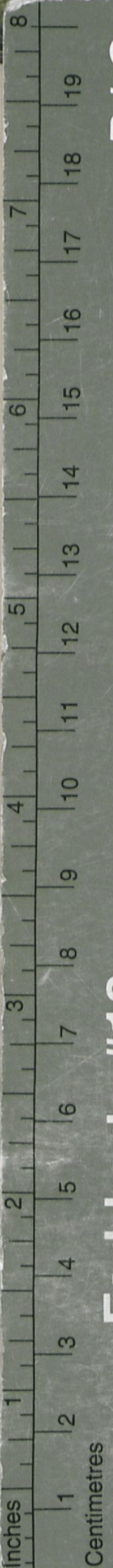
In Statuendo Initio Rerū Judaicar. ac novo Ecclesiæ Seculo & Statu.
 M. Luth. Com. in Gen. Tom 2. in p̄fat. cap. xi. agens de nova Ecclesia nascen-
 te cum Abramo videtur apprimè responderē.

FINIS.

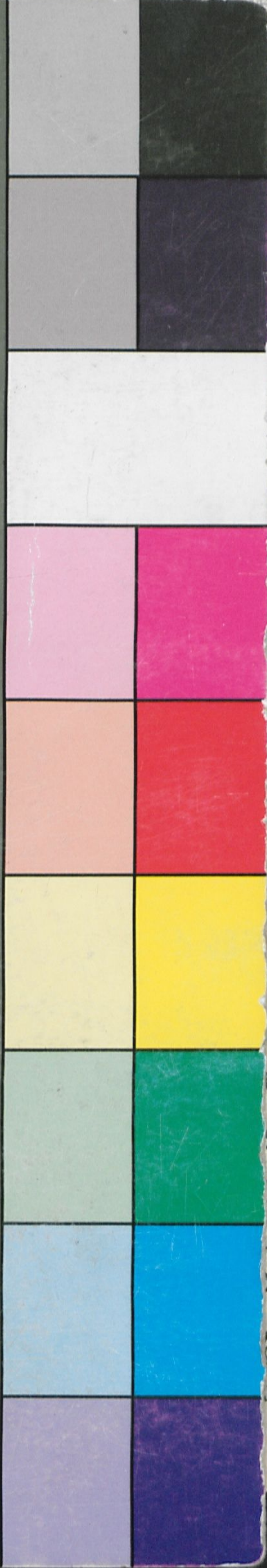

B.I.G.

Farbkarte #13

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

4

LEPSIS
 asica
 O R U M
 LOGISMO.n.
 DISSENTIENTIUM,
 NSENTIENTIUM. illeic
 ator. Principalior. eund.
 Appositione, heic unà
 Eorund. CONFU-
 nis' Oppo-
 sitione.

LO SECUNDO
 NANIS ÆTATIS
 IS MUNDI
 TERIS

UNCTA.

SILESIIORUM.

Remesseriano.
 C. VIII.

